

Oud stadje aan Zee. — Het monument voor Dr. Schaepman. — De opening van het Troelstra-oord. — De Athletiekwedstrijden Nederland—
Duitsland. — De start van de Junker-vliegtuigen. — John Galsworthy 60 jaar.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 7 (33) 15DE JAARGANG
17 Aug. 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17¹/₂ ct. Voor Week- 17¹/₂ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

HOLLANDS STEDENSCHOON

Het Van Neijhuisplein te Zwolle met de fraaie Sassenpoort. — Zwolle, de huidige hoofdstad van Overijssel, werd het eerst vermeld in een oorkonde van het jaar 1040. In den strijd om onze onafhankelijkheid koos zij reeds vroeg — in 1572 — de zijde van den Prins, terwijl zij zich zeven jaar later bij de Unie van Utrecht aansloot. Van 1672 tot 1674 moest zij een bezetting van de Munsterschen, met wie ons land toen in oorlog verkeerde, binnen haar muren dulden. De stad maakt op den vreemdeling een vriendelijken indruk. Niet in het minst door haar fraaie singels, die aangelegd zijn waar zich vroeger de vestingwerken bevonden.

OUD STADJE AAN DE ZEE

DOOR A. L. BROER

Hindelooper kleederdracht

Ze hebben hun typische bekoring, de oude stadjes aan de Zuiderzee. Sommige ervan zijn ook nu nog vol bloeiend leven, zoals Enkhuizen en Hoorn, zonder daarbij de charme van het oude te hebben ingeboet. Andere, zoals Stavoren, zijn als doorgangspunt van spoorwegverkeer blijven bestaan, of hebben op andere wijze hun bestaan kunnen rekken, hoewel de oude schoonheid met het oude leven geheel te loor ging. En weer andere kwamen al meer tot verval en een steeds meer in zielental achteruitgaande bevolking blijft er leven en werken. Maar er bleef iets hangen van de sfeer

van voorheen, in oude huizen, in haven en toren, in karakteristieke kunstnijverheid.

Tot de laatste behoort ook Hindeloopen, het oude stadje als een voorpost in zee aan de Friesche westkust.

Als ge de oude kronieken opslaat, die over de geschiedenis van het stadje spreken, dan verneemt men hoe het in heel oude tijden een lustoord van de Friesche koningen was, waar deze gingen jagen. Er moet een later door de zee verzwoegen bosch, de Kreil, hebben bestaan.

En dan volgt een relaas van allerlei wederwaardigheden. Ge verneemt hoe de plaats in 1225 tot stad is verheven, hoe Hindeloopen in 1368 onder de Hanzesteden werd opgenomen, hoe het verbrand werd en soms geplunderd, hoe het streed en leed en streefde, hoe het door vloed en geteisterd werd en door vijandelijke overvallen geplaagd. Haar hoogsten bloei bereikte de stad in 1744 toen zij het dubbele van het aantal inwoners van tegenwoordig telde. Na den Engelschen oorlog op het eind van de 18de eeuw begint het verval. Nu is de oude bloei verdwenen en met de oude welvaart ook de oude, schilderachtige kleederdracht en de karakteristieke, kleurige huisinrichting. Alleen in de Hindelooper kamers van enkele musea en in de Hidde-Nijlandstichting, het eigen museum van 't plaatsje, kan men die kleedij en die huisinrichting nog zien. Een enkelen keer, bij een feestelijke gelegenheid, 's zomers of ook wel in den winter bij sneeuw en ijs, wordt de oude dracht nog wel eens gedragen: voor een oogenblik schijnt dan een glorieus verleden vol pracht en praal, vol kleur en statie herleefd te zijn. Merkwaardig is Hindeloopen, ondanks zijn ver-

val en ondanks het verdwijnen van veel van het oude schoon, wel gebleven. Nog altijd is 't een van de meest schilderachtige der Friesche stadjes. Al dadelijk valt van heel uit de verte de prachtige hooge en ranke toren op, die statig uitrijst boven de roode daken aan zijn voet. Hij dateert in zijn tegenwoordigen vorm van 1734. Vroeger moeten kerk

Rondom het stadje is de wijde, vrije atmosfeer, de groote zee, het wijde land, de hooge hemel. Daarbinnen is het gezellig en intiem. De huizen en huisjes staan in straten en smalle steegjes, dicht bij elkander gehokt. In tien minuten kunt ge het stadje rond. Veilig beschut achter den hoogen dijk met den hoogen toren als trouwen wachter van de zee

Bij de sluis

Stadsgezicht

wonen er de duizend menschen. Veel vertier is er niet. De visscherij is een wisselvallig bedrijf, dat maar aan weinigen volledig levensonderhoud geeft. Velen moeten hun arbeid buiten het stadje, bij de boeren en in andere plaatsen zoeken. De eenige nijverheid is de Hindelooper meubelindustrie. In twee werkplaatsen worden de bont beschilderde en kunstig uitgesneden Hindelooper meubels en snuisterijen vervaardigd, die als kleurige stalen van volkskunst het land en de wereld ingaan. Vroeger was elk Hindelooper huis zoo gemeubeld. Die tijd is voorbij, maar nog altijd zijn de grotere meubelstukken, als stoelen en tafels en vooral de kleinere dingen als doosjes, presenteerblaadjes en dergelijke smaakvolle preciosa in menige woning hier en elders.

Zoo ligt daar tusschen de Friesche greiden en de Zuiderzee, ver van de wereld en bij velen onbekend, 'n zeer merkwaardig plaatsje, oud zeestadje, waar veel bekoorlijks van vroeger bleef, met een eigen speciale industrie, met een eigen taal en met een eigen strand en badpaviljoen, met oud en nieuw doorengemengd tot een karakteristiek geheel.

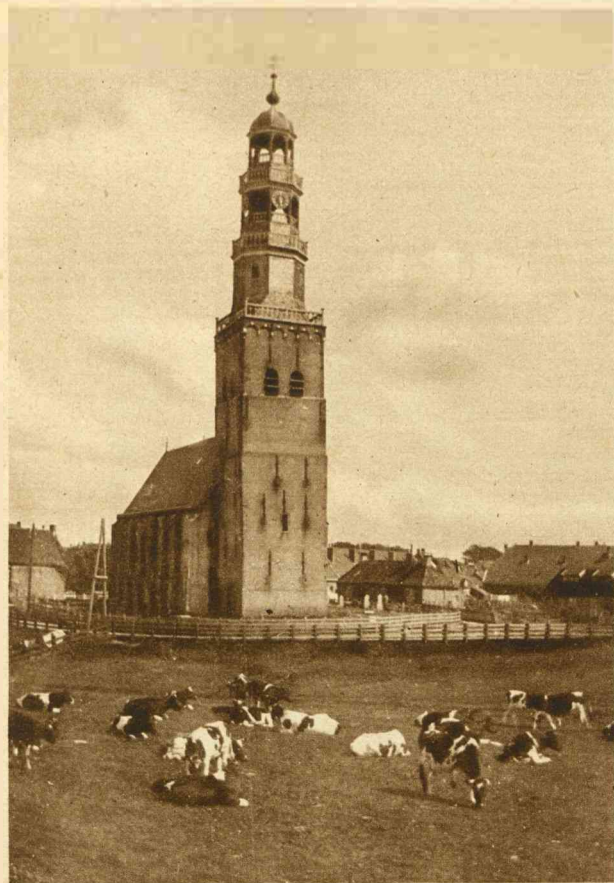
en toren in het midden van de stad hebben gestaan, maar een deel van de plaats is weggeslagen en nu rijst de toren vlak aan zee, onmiddellijk achter den dijk op, als een stoere wachter op een vooruitgeschoven post. Boven den ingang van de kerk valt het merkwaardige rijmpje op, dat op naïeve wijze zinspeelt op den naam van het stadje:

Des Heeren woord
Met aandacht hoort:
Komt daartoe met hoopen
Als Hinden-loopen.

Van binnen heeft de kerk niets bijzonders.

Verschillende oude gevels zijn behouden gebleven, ze zijn heel eenvoudig en missen de pompeuze pracht der Renaissance-gevels in vele andere, oude stadjes, maar ze getuigen toch in hun soberen, zinnvollen bouwstijl van voornamen eenvoud en ingetogen gratie. Dwars door het stadje loopt een breede vaart, de Zijlroede, die het achterland met de zee verbindt. Hooge houten bruggen met sierlijk kruismotief welfen zich er over heen. Verschillende zijvaartjes loopen er op uit. Het vele water, waarin torens, bruggen en huizen zich weerspiegelen, geeft aan het plaatsje mede zijn pittorske bekoring. Het is vooral ook mede daardoor niet dood en stijf, maar levend en frisch gebleven.

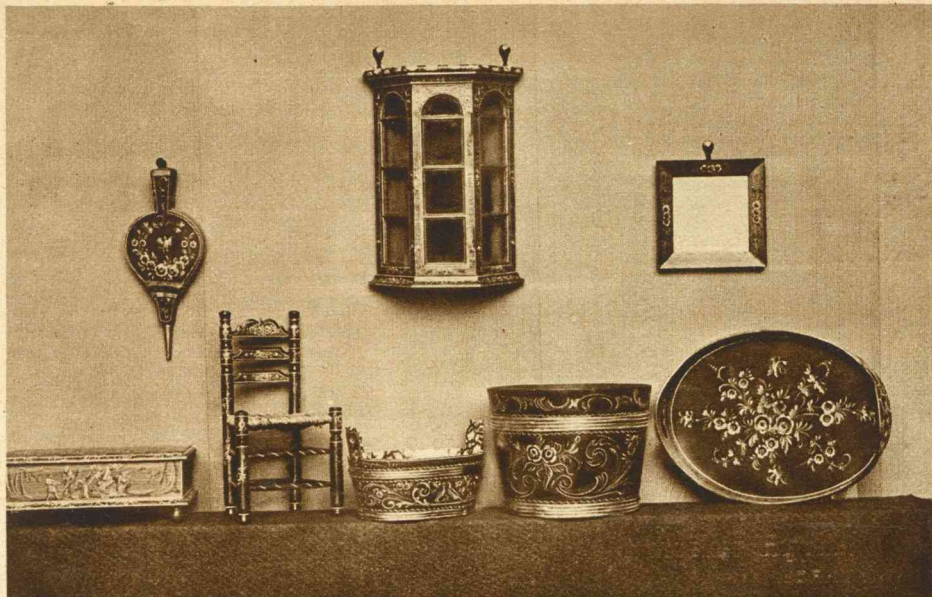
Sedert 1911 is Hindeloopen ook badplaats. Een sindsdien vergroot badpaviljoen staat op den dijk, met een hotel in de plaats zelf verbonden. Er is een aardig strand en een rustige, veilige badgelegenheid. Wie mondain vermaak zoekt, komt hier vergeefs, wie rust en stilte zoekt en onverdeeld genot van schoonheid van land en zee, zal zich zijn komst naar Hindeloopen niet beklagen. Er is geen bosch of duin, maar een wandeling langs den hoogen dijk met zijn wijde vergezichten over zee en land is bijzonder mooi. Aan de eene zijde ruischt de zee met haar wisselend golvenspel, aan den anderen kant strekken Frieslands vruchtbare velden zich onafzienbaar ver uit. Roodgedaakte boerenhoeven, blinkende vaarten, ranke molens geven kostelijke stoffage aan het wijde land. Plassen aan den voet van den dijk zijn vol bloemen en vogelvertier.

De toren aan de zee

Aan de vaart

Voorbeelden van de fraaie Hindelooper meubelkunst

DE EERSTGEBORENE

Uit de herinneringen van den Sous-chef der Parijsche Sûreté

Tot de vreemdste gevallen, welke ik gedurende mijne lange loopbaan, welke als sous-chef der Parijsche Sûreté eindigde, beleefd heb, behoort wel de moord op den jongen hertog van Edinburg in Nice.

Oppervlakkig beschouwd leek de zaak nogal eenvoudig, en deed volstrekt niet aan opzet denken. De jonge hertog was des nachts, of eigenlijk des avonds laat, met zijn auto van de rotsen gestort, en werd den volgenden morgen gevonden naast den verbrijzelden auto, natuurlijk dood, terwijl alles er op wees, dat de dood onmiddellijk was ingetreden. Het lijk van den chauffeur werd niet gevonden, wel diens jas, die aan een struik op de rotsen hangende gevonden werd.

Dit juist was het, dat mijn instinct als politieman prikkelde. Om welke reden had de chauffeur, die in den laten avond, toen het toch zeker niet overwarm was geweest, met den auto reed, zijn jas uitgetrokken? En waar was het lijk van den chauffeur zelf? Het onderzoek had uitgewezen, dat de plaats waar de overblijfselen van den auto en de jonge hertog gevonden waren, op een tamelijken afstand lag van de zee, en dat de vloed deze plek nooit bereikte. Het lichaam van den chauffeur kon derhalve niet weggespoeld zijn. Waar was het dan gebleven?

Het was waar, dat allerlei mogelijkheden overbleven. De chauffeur kon een geweldige buiteling hebben gemaakt, die hem binnen het bereik van den vloed bracht, en het feit, dat het lijk niet aanspoelde, kon ook zijn oorzaken hebben. Maar zooals ik al zeide, het was het zekere instinct van den politieman, dat mij zeide, dat hier iets buitengewoons was voorgevallen, en dat de mogelijkheid van een ongeluk zeer gering was.

Thans echter kwam de vraag, om welke reden men den jongen hertog uit den weg had willen ruimen, en wie de daders waren. Deze vragen waren voorloopig tenminste niet te beantwoorden. De hertog, die eerst twee en twintig jaar oud was, behoorde tot den rijksten en hoogsten adel van Engeland. Zijn geslacht was echter zoo goed als uitgestorven, want de eenige leden ervan waren hijzelf, zijn moeder en een jongere broeder. De mogelijkheid echter, dat de laatste de hand in het spel had, teneinde de eenige erfgenaam te worden van den hoogen titel en de onmetelijke rijkdommen, bestond niet, want behalve dat zijn karakter geen aanleiding gaf tot zulk een verdenking, was de jongere broeder pas zeventien jaar oud. Voor zoover de politie te Nice had kunnen nagaan, had de jonge hertog geen vijanden. Hij was eerst sinds korten tijd verloofd met 'n jong meisje uit een der aanzienlijkste Engelsche geslachten, hetwelk aan de koninklijke familie verwant was, en scheen volkomen gelukkig, zoodat ook de gedachte aan zelfmoord uitgesloten was.

Niemand zou dus getwijfeld hebben aan een noodlottig ongeluk (want de hertog stond als een tamelijk roekeloos sportman bekend), zonder het zonderlinge van 't vinden van de jas van den chauffeur en de verdwijning van diens lijk.

Op een avond nam ik dus den nachttrein naar Nice en den volgenden morgen bereikte ik de stad van de bloemen en van den zonneschijn. Mijn bezoek aan de politie aldaar stelde mij op de hoogte van een en ander en ik besloot mijn onderzoek te beginnen met een bezoek aan het kasteel, dat de hertog eenige wintermaanden met zijn moeder en broeder bewoonde.

hare jongste kinderen waren en al de oudere op jeugdigen leeftijd overleden waren.

De hertogin was in diepen rouw, maar ik kon niet nalaten op te merken, dat alles aan haar getuigde van een vroeger groote schoonheid. Haar groote, donkere oogen waren nog prachtig, en elk harer bewegingen getuigde van eene onnavolgbare gratie en bevalligheid. Zij verzocht mij te gaan zitten en nam zelf tegenover mij plaats.

„Ik zal u niet lang ophouden,” zeide ik, bedenkende, dat het onderwerp haar niet anders dan pijnlijk kon zijn. „Maar er bestaat eenig vermoeden, dat de dood van Uw zoon niet geheel en al aan een ongeluk te wijten is.”

Ik hield op, want tot mijn verwondering zag ik, dat het gelaat der hertogin als met een lijkkleur overtoegen, en zij haar oogen sloot als iemand die in zwijm valt. Na eenige seconden echter herstelde zij zich weer en verzocht mij haar te verontschuldigen.

„Als ik van den dood van mijn zoon hoor spreken, is het mij, alsof ik het ontzettende ongeluk weer voor mij zie,” zeide zij met verstikte stem.

„Ik zal U slechts zoo weinig mogelijk vragen stellen, mevrouw,” antwoordde ik. „Ik begrijp volkomen Uw gevoelens. Laat mij daarom ter zake komen. Was de chauffeur, die den hertog dien avond gereden heeft, betrouwbaar?”

„Absoluut betrouwbaar,” antwoordde de hertogin haastig.

„U zegt dit met zulk een groote zekerheid, mevrouw. Was hij reeds lang in Uw dienst?”

„Lang? Neen, ongeveer een jaar,” antwoordde de hertogin. „Maar de referentiën, die ik omtrent hem kreeg, waren zeer goed . . . uitstekend.”

„Mag ik vragen, bij welke familie hij in dienst was, voor hij bij U kwam?”

Het ontging mij niet, dat de hertogin weer verbleekte bij deze vraag, die zij blijkbaar niet had verwacht.

„Bij de familie Haute-Valine,” antwoordde zij na eenige oogenblikken. „Wij waren toen in Parijs, en hij was geruimen tijd bij die familie in dienst geweest.”

„Hoe lang ongeveer, mevrouw?” „Zooals men zeide, circa zes jaar,” antwoordde de hertogin.

Ik zweeg, want de verwarring in de antwoorden der hertogin verbaasde mij, zonder dat ik daarom nog eenig wantrouwen opvatte. Wie zou ook een moeder durven verdenken van moord op haar zoon!

„Zoudt U mij kunnen opgeven,” vroeg ik, „waar deze familie op het oogenblik verblijf houdt?”

Weer scheen de hertogin in verwarring gebracht. „Ik zou het niet kunnen zeggen,” antwoordde ze eindelijk. „Ik kende de familie niet.”

„En U weet ook niet, waar zij toenmaals in Parijs verblijf hielden?”

„In . . . in het hotel Crillon,” antwoordde de hertogin onzeker.

Ik gevoelde, dat over alles een zeer geheimzinnig waas lag, een indruk, die nog versterkt werd door de verdere antwoorden van de hertogin. Zij kon mij niet verklaren, om welke reden haar zoon zoo laat nog een uitstapje per auto had willen doen en sprak zich daarbij wederom eenige malen tegen. Ik kreeg de overtuiging, dat de zaak verdacht genoemd

Dikke vrienden

Het was een prachtig slot, omgeven door een uitgestrekt park, waar alles getuigde van onmetelijken rijkdom. Een zeer deftige, grijze huisknecht in prachtige livrei, welke echter door den rouw een weinig getemperd werd, bracht mij bij de hertogin, de moeder van den overleden hertog.

Zij was een vrouw van omstreeks zestig jaar, en daar ik wist hoe jong haar beide kinderen nog waren, verwonderde mij haar betrekkelijk hooge leeftijd eenigszins. Ik vernam echter later, dat de beide zoons, die zij thans nog had bezeten,

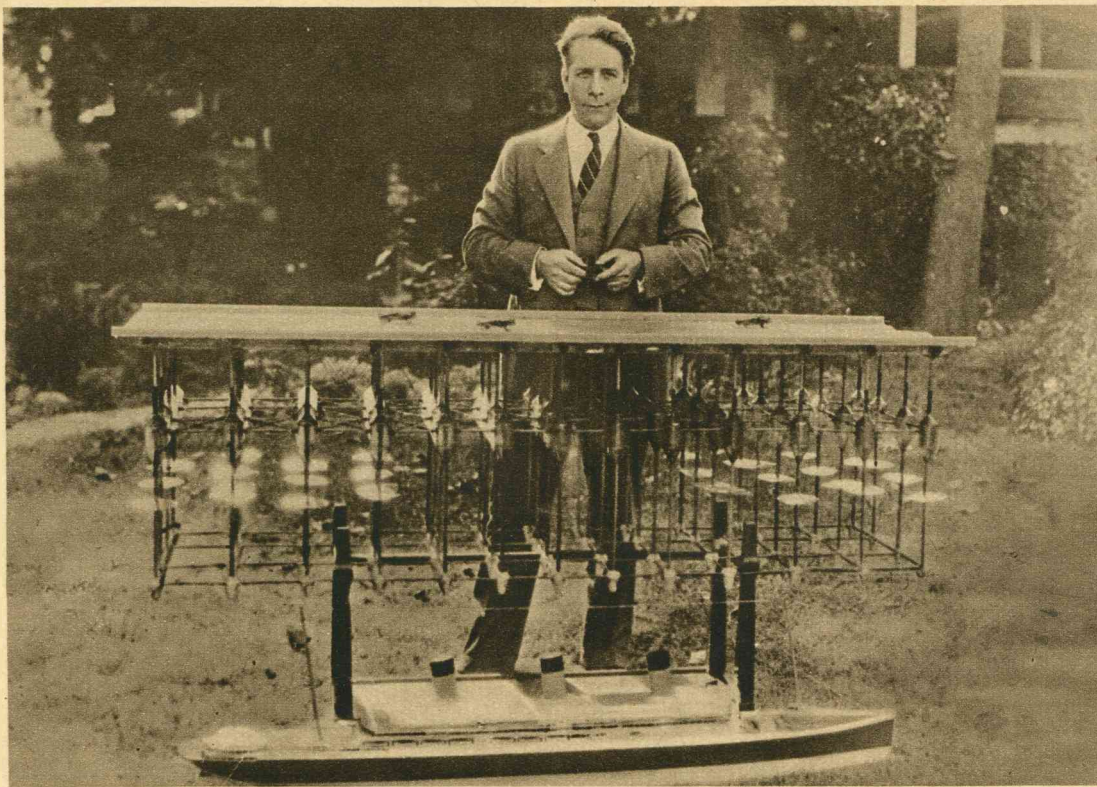
mocht worden, en eindigde daarom het onderhoud met de hertogin.

Beneden zag ik weder den onbespelijkken, grijzen huisknecht, die mij de deur geopend had. Ik meende, dat het zin zou hebben, ook hem te ondervragen en wat ik uit zijn antwoorden vernam, was alleszins belangwekkend. In de eerste plaats was hij in staat, mij een zeer nauwkeurig signalement van den verdwenen chauffeur te verschaffen. Verder scheen hij absoluut geen gunstig oordeel over hem te hebben. Hij schilderde hem als een ruw en onaangenaam mensch, wiens voornaamste eigenschap hebzucht was. Verder deelde hij mij mede, dat de overleden hertog volstrekt niet ingenomen was geweest met de keuze van dezen chauffeur, en het hoofdzakelijk op aandringen van de hertogin was geweest, dat hij was aangesteld. Zijn naam was Jerry Mayr.

„Was hij als chauffeur geschikt?” vroeg ik.

„O, wat dat betreft, was hij een duivel met zijn machine,” antwoordde de knecht. „Ik geloof, dat hij met den auto doen kon wat hij wilde, en dat hij nooit roekeloos genoeg kon zijn. Wat dat betreft, vind ik het onbegrijpelijk, dat hij zulk een ongeluk zou hebben gekregen, want hij kende den weg goed, en had dien ontelbare malen gereden.”

Ik wist genoeg om te vermoeden, dat hier niet alles zuiver was toegegaan. Mijn eerste werk was dan ook, een onderzoek in te stellen naar de familie Haute-Valine, het signalement van den chauffeur Jerry Mayr over

Voorbereidingen voor de opening van een transatlantischen passagiers-vliegdiens
Mr. Edward R. Armstrong met het model van een door hem bedacht „eiland,” waarvan hij er acht in den Atlantischen Oceaan wil vastankeren, om het instellen van een passagiersvliegdienst mogelijk te maken. De eilanden zullen ongeveer 400 meter lang en 130 meter breed zijn, en dertig meter boven zee uitsteken. Ter vergelijking van de grootte is op de foto nog een model van het kolossale passagiersschip „Majestic” zichtbaar.

alle deelen der wereld te verspreiden en verder onderzoek te doen naar de antecedenenten der hertogelijke familie zelf.

Na eenige dagen kwamen de resultaten in. Wat de hertogelijke familie betreft, werd ik niet veel wijzer, want al de eerste inlichtingen werden bevestigd. De familie was rijk, schatrijk, de hertogin zelf behoorde ook tot een der oudste geslachten, en nergens viel iets op aan te merken. De jongste broeder, die thans den titel en den rijkdom der familie geërfd had, werd in Engeland opgevoed en was op den dag van den dood van zijn ouderen broeder zelfs niet in Nice geweest, zoodat op hem zelfs geen schaduw van verdenking kon vallen. Maar daarentegen was de familie Haute-Valine geheel onbekend, er bestond zelfs niemand van dien naam in Frankrijk, en zeker had er ook nooit iemand van dien naam in het Crillon gelogeerd.

Ook de berichten omtrent den chauffeur Jerry Mayr luidden zeer ongunstig. Hij was niet alleen pas zes maanden in dienst van de hertogelijke familie, maar hij was voordien een langen tijd buiten betrekking geweest, omdat hij bij een familie, bij wie hij vroeger gediend had, diefstal met geweld had gepleegd, en dientengevolge een langdurige

gevangenisstraf had ondergaan. In de registers der Engelsche politie stond hij zeer ongunstig aangeschreven, als een gevaarlijk individu, dat voor niets terugdeinsde, wanneer er voordeel te behalen viel.

Deze berichten luidden dus zeer verdacht.

DE 24-UUR KLOK

Tante Mie wou met den trein laatst
Van Edam naar Lutjebroek;
Tante dacht: nu breng ik toch es
M'n nicht Aaltje een bezoek!
Daar ze van het spoorwegboekje
Niet bepaald het fijne wist,
Vroeg en kreeg ze informaties
Van den spoorwegbureaulist.
„Zestien uren acht-en-vijftig,”
Zei hij, „is een goede trein,
Dan kunt u in Lutjebroek reeds
Precies kwart voor achttien zijn.
Daarna: tien over half achttien
Gaat een boemeltrein erheen.
Nee... ik heb abuis, die gaat op
Zon- en feestdagen alleen.
Twee minuten voor half twintig
Zou de volgende eerst zijn;
Zeven voor half een en twintig
Komt u er met dezen trein.
En terug? Als u den trein van
Twee en twintig-twintig nam,
Bent u drie en twintig-achttien
Weer terug hier in Edam.
En dan kunt u met den laatsten
Om half vier en twintig mee,
Dan bent u terug... es kijken....

Ah, die komt aan: nul-nul-twee.”
Duizelig van al die cijfers
Stapte tante naar 't perron,
Waar ze tot haar schrik moest hooren
Van den chef van 't station,
Dat de trein, dien zij moest hebben,
Die van twee voor zeventien,
Juist vertrokken was en tante,
Als ze mee wou gaan, mitsdien
Op den volgenden moest wachten.
Ja, dat was een leelijk ding,
Daar die — zei de chef haar — niet voor
Negentien-acht-en-twintig ging.
Lang had tante stil gezwegen,
Maar toen bleef ze niet meer koest!
„Jullie houdt me voor 't lapje!”
Riep ze als een stier zoo woest.
„Eerst die malle tijden-onzin!
Zijn jelui an 't spoor wel gaar?!
En nu zegt er een, dat ik moet
Wachten tot het volgend jaar! I!”
Met haar „karabiesje” zwaaiend,
Ging ze heen, bleek en ontdaan,
En per autobus is tante
Toen naar Lutjebroek gegaan.

J. Cats Jr.

Zij heeft de mooiste oogen

Miss Anne Cornwall, de Amerikaanse filmster, die van al haar kunstzusters uit Hollywood de mooiste oogen moet hebben. Zoo luide althans het eenparig oordeel van de jury, die het uitmaken moest.

Prof. dr. N. Voorhoeve,

buitengewoon hoogleraar in de Röntgenologie aan de Universiteit te Amsterdam, is in de afgelopen week overleden.

Pandoeren

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustr. 112^{II}, A'dam (Zuid).
Verzoeken alle mededeelingen, uitsluitend het pandoeren betreffende, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

G. v. d. T. te A'dam. Wanneer een speler pandoer met 20 speelt, en dit blijkt „stuk” te zijn, dan is die roem door geen enkelen roem af te keuren. Zie Art. 15 van het reglement.

Na ontvangst van f 0.68 volgt toezending.
J. P. B. te 's Hage. Ik zond u reeds een maand geleden een handleiding met reglement, maar u verzuimde nog steeds postzegels te zenden. Mag ik mij hiervoor nu beleefd aanbevelen?

N. J. de G. te R'dam. Troefboer mag altijd verzaakt worden, dus ook bij een praatje.

V. van A. te 's Hage. Voor uiteenzetting van „Kereltje” verwijz ik u naar mijn handleiding, bladz. 41. In deze rubriek zal dit spel evenwel ook besproken worden, wanneer wij hieraan toe zijn.

Auteursoplossing probleem No. 125.

- 1e Slag A R. 10, B S. V., C R. A., D R. H.
- 2e „ C S. B., D K. A., A S. 8, B S. 10.
- 3e „ C S. H., D R. 9, A S. 7, B S. 9.
- 4e „ D H. 10, A R. B., B H. V., C H. B.
- 5e „ A R. 7, B S. A., C K. 10, D R. 8.
- 6e „ D H. 7, A H. 6, B H. A., C K. V.
- 7e „ B K. B., C K. H., D H. H., A K. 9.
- 8e „ C K. 7, D H. 9, A K. 8, B H. 8.

Auteursoplossing probleem No. 126.

- 1e Slag A K. 8, B K. 7, C K. 10, D K. V.
- 2e „ D H. 10, A H. B., B K. 9, C H. H.
- 3e „ B R. A., C R. V., D K. A., A R. 10.

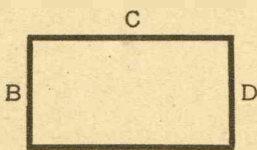
- 4e Slag D R. H., A R. 8, B S. A., C R. 9.
- 5e „ D R. B., A R. 7, B S. H., C H. V.
- 6e „ D H. 8, A H. 6, B H. A., C S. V.
- 7e „ B H. 7, C S. B., D S. 9, A H. 9.

Auteursoplossing probleem No. 127.

- 1e Slag A R. 10, B R. 9, C R. V., D R. H.
- 2e „ D K. V., A K. 9, gedw. B K. 7, C K. 10.
- 3e „ A K. 8, B S. 10, C K. A., D K. H.
- 4e „ C S. A., D S. H., A S. 9, B H. 10.
- 5e „ C S. V., D K. B., A S. 8, B H. 9.
- 6e „ D S. B., A S. 7, B H. 6, C R. B.
- 7e „ D H. 8, A H. 7, B H. V., C H. B.
- 8e „ B R. 7, C H. A., D H. H., A R. 8.

PROBLEEM No. 131.

Misère ouverte impériale (praatje).

A	B
Harten 10.	Harten Boer, Vrouw, Aas.
Ruiten 7, 10, Heer.	Ruiten 8, 9.
Klaveren 8.	Klaveren 9, 10.
Schoppen 7, 8, 10.	Schoppen 9.
C	D
Harten 8, 9, Heer.	Harten 6, 7.
Klaveren Boer, Heer, Aas.	Ruiten, Vrouw, Aas.
Schoppen Boer, Aas	Klaveren 7, Vrouw.
	Schoppen Vrouw, Heer.

Troef: Klaveren Kijkaart: Ruiten Boer.
A speelt Klaveren 8 en?

PROBLEEM No. 132.

Misère ouverte impériale (praatje).

A	B
Harten 6, 8, 9, Vrouw.	Harten 10.
Ruiten 8.	Ruiten 10, Boer, Heer, Aas.
Klaveren 7, 9.	Klaveren 8, 10, Vrouw.
Schoppen 10.	

C	D
Harten Aas.	Harten 7, Boer, Heer.
Ruiten 7.	Ruiten 9, Vrouw.
Klaveren Boer, Heer.	Schoppen Boer, Heer, Aas.
Schoppen 7, 8, 9, Vrouw.	

Troef: Schoppen. Kijkaart: Klaveren Aas.
A speelt Schoppen 10 en?

PROBLEEM No. 133.

Misère ouverte impériale (praatje).

A	B
Harten 6, 7.	Harten 10.
Ruiten 8.	Ruiten 7, Boer, Vrouw.
Klaveren 8.	Klaveren 7.
Schoppen 7, 8, 9, 10.	Schoppen Boer, Vrouw, Aas.

C	D
Harten 8, 9, Vrouw, Aas.	Harten Boer, Heer.
Ruiten 9, Aas.	Ruiten 10, Heer.
Klaveren 10, Aas.	Klaveren 9, Boer, Heer.
	Schoppen Heer.

Kijkaart: Klaveren Vrouw
1e Opgave: A speelt Klaveren 8 en maakt dit troef.
2e Opgave: A speelt Ruiten 8 en maakt dit troef.
Oplossingen kunnen binnen 4 weken ingezonden worden aan het adres van den Redacteur dezer rubriek.

Ik gaf onmiddellijk de noodige instructies, zoodat Mayr, indien hij tot de levenden behoorde, overal direct zou worden gearresteerd, en vroeg nogmaals belet aan bij de hertogin.

Zij ontving mij zooals den eersten keer en scheen zelfs nog zekerder en kalmer. Op mijn mededeeling, dat geen familie Haute-Valine ontdekt had kunnen worden, antwoordde zij, dat deze naam dan waarschijnlijk verkeerd door den chauffeur zou zijn opgegeven. Mogelijk zelfs waren het kornuiten en medemisdadigers van hem geweest, die hem op die manier een goed getuigenis verschafden. Dit zou mogelijk kunnen zijn, zelfs zou ik hebben kunnen aannemen, dat de chauffeur zijn meester vermoord had in de hoop hem te kunnen berooven, ofschoon voor zover bekend was, de jonge hertog dien avond geen noemenswaardig bedrag bij zich had gehad. Maar mijn argwaan, hoe onbestemd en schijnbaar zonder motief ook, bleef tegen de oude hertogin bestaan, en werd bekrachtigd door den starren, angstigen blik in hare donkere oogen, die ik ondanks al hare schijnbare kalmte daarin ontwaarde.

Een onderzoek werd ingesteld naar de financiën van den overleden hertog, en daarbij bleek, dat nauwelijks een week voor zijn dood de hertogin een bedrag van vijftigduizend pond had opgenomen. Waarvoor was dit geld besteed? Het was niet mogelijk, dit te ontdekken, geen enkele aankoop van eenig belang was door de hertogin verricht, en het scheen daarom verdacht en raadselachtig, dat de hertogin een dergelijk groot bedrag zou hebben noodig gehad.

Van dat oogenblik af werd het kasteel met al degenen die het bewoonden nauwkeurig bewaakt, en ook de hertogin zelf kon geen stap doen, die de politie niet onmiddellijk ter oore kwam. Wij ontdekten echter niets verdachts.

Elders echter hadden onze pogingen een groot succes. Nauwelijks drie weken na mijn laatste onderhoud met de hertogin ontving ik bericht, dat een individu, welks signalement volkomen met dat van den verdwenen chauffeur overeenstemde, bij de Spaansche grens was gevangengenomen. Hij was in het bezit van nog verscheidene duizenden ponden, ofschoon hij de rest in schandelijke verkwisting had doorgebracht. Bij onderzoek bleken wij inderdaad Jerry Mayr voor te hebben, ofschoon tevens bleek, dat hij onder meerdere andere namen bekend stond.

Aanvankelijk weigerde hij iets te zeggen, maar in het nauw gebracht, legde hij een vreeselijke bekentenis af. De hertogin van Edinburg had hem inderdaad overgehaald, haar zoon te vermoorden, door op de als gevaarlijk bekend staande plek den auto plotseling te doen draaien, waardoor deze onherroepelijk in de diepte storten moest. Hijzelf, natuurlijk voorbereid, was er tijdig afgesprongen, maar zijn jonge meester was in den afgrond gestort, met het bekende gevolg. En de misdaad was weken, maanden lang met zeldzame geraffineerdheid voorbereid, en had werkelijk alle kans gehad als een meermalen voorkomend ongeluk te worden beschouwd, zonder mijn, ik mag wel zeggen, politie-instinct.

Wij, aan de Sûreté, hooren van vele ontzettende misdaden. Maar iets zoo vreeselijks, als de moord, in koelen bloede en na rijp overleg, gepleegd door een vrouw van zestig jaar op haar kind van nauwelijks twee en twintig, was ons nog niet voorgekomen.

En welke motieven had de hertogin gehad? De chauffeur kon ons hieromtrent niet inlichten en wij geloofden hem. Hij was omgekocht voor vijftigduizend pond, om zijn jongen meester te doen omkomen, maar hij wist niet welke aanleiding de hertogin daarvoor had en hij had er ook niet naar gevraagd. Persoonlijk voordeel had de hertogin evenmin bij den dood van haar zoon, want zij was financieel volkomen onafhankelijk en was bovendien in geen enkel opzicht erfgename van den doode.

Toen echter de bekentenis door den chauffeur gedaan was, sprak het vanzelf dat onmiddellijk een bevel tot inhechtenisneming tegen haar werd uitgevaardigd. Het bleek echter, dat wij te laat kwamen. De hertogin was in den nacht vóór onze komst plotseling overleden.

Weliswaar schreef men haar dood toe aan een overmatig gebruik van een slaapmiddel, dat zij in den laatsten tijd vaak

Het bleek, dat de hertogin, die reeds zeer jong getrouwd was, verscheidene kinderen had gehad, welke echter allen zeer jong gestorven waren. Voor haar echtgenoot, die de laatste was van zijn geslacht, was dit een oorzaak van groote droefheid. Toen het laatste kind, waarop hij al zijn hoop had gevestigd, was gestorven, verzonk de hertog in een staat van melancholie. Hij was de laatste van zijn machtig en roemrijk geslacht, hij bezat geen familie meer, want zooals vele aanzienlijke geslachten in den loop der tijden, was ook het zijne bezig uit te sterven. En de hertogin had hem lief met de blinde tot alles in staat zijnde liefde, die sommige hartstochtelijke naturen kunnen koesteren.

Zij zag en gevoelde nog meer, hoe haar echtgenoot leed omdat hij geen erfgenaam had, geen kinderen om lief te hebben, om op te voeden, om de groote erfenis te aanvaarden, die hij nalaten zou. En zij trachtte hem te helpen op de eenige manier, waartoe zij in staat was. Zij slaagde er in, een zeer jong kind te adopteren, en toen hij terugkeerde van een reis naar Canada, die hij in opdracht van de Engelsche regeering had ondernomen, dacht hij dat hem in zijn afwezigheid een zoon was geboren.

Zijn blijdschap, zijn geluk waren de hertogin een vergoeding voor het in liefde bedreven bedrog. De hertog aanbad het mooie, intelligente kind, en ook de hertogin hield ervan. Vijf jaren lang leefde het hooge paar volkomen gelukkig . . . en toen gebeurde het wonder. Tegen alle verwachting in werd hun opnieuw een kind geboren, en wel een prachtige, gezonde jongen.

Maar, ofschoon deze in werkelijkheid de erfgenaam van het hertogelijk paar was, zou hij toch nooit anders zijn dan de tweede zoon. Hij zou nooit, indien zijn zoogenaamde oudere broeder bleef leven, den titel en de rijkdommen erven, maar hij zou zich volgens de Engelsche wet moeten vergenoegen met het schamele aandeel van een jonger kind.

Hoe moet de hertogin geleden hebben! Zij moest het aanzien, dat haar eigen, eenig kind achtergesteld werd bij den vreemde, dat deze gevierd werd als de erfgenaam, de oudste zoon. Zij moest het dagelijks zien, dat haar echtgenoot den vreemde voortrok, zij werd er dagelijks aan herinnerd, dat deze eenmaal hertog en pair zou zijn, de bezitter van schitterende landgoederen en een der grootste vermogens van Europa en dat ten koste van den werkelijken erfgenaam, die haar kind was.

De maatregelen, die zij indertijd had genomen om ontdekking van het bedrog te voorkomen, waren te goed en te zorgvuldig geweest om dit thans ongedaan te kunnen maken. Zij moest dus haar leed en haar wanhoop al die jaren dragen, zij moest het aanzien, dat na den dood van haar echtgenoot het vreemde kind in diens plaats trad. En thans, nu deze huwelijksplannen had en daardoor elke kans voor haar eigen zoon scheen te verdwijnen, had zij haar toevlucht genomen tot het vreeselijke, tot den moord.

Het gold een der oudste en aanzienlijkste geslachten en daarom is de zaak nooit publiek geworden, temeer daar de beide schuldigen door den dood aan de aardse gerechtigheid onttrokken waren. Want ook Jerry Mayr is in de gevangenis gestorven.

De jongere broeder van den hertog heeft dan ook nooit geweten van het drama in zijn familie en is in het bezit gekomen van den titel en de erfenis. En de hertogin is in het familiegraf te Schotland ter ruste gelegd, naast de kist, die de verbrijzelde overblijfselen bevat van dengene, die twee-entwintig jaren lang als haar oudste zoon heeft gegolden.

Het hoogste kabelspoor van de wereld

In de afgelopen week werd een kabelspoor geopend tusschen Chamonix en de „Aiguille du Midi“, een tot den Mont-Blancketen behoorenden bergtop, die 2664 meter hoog is. Op onze foto ziet men het „eindstation“ met op den achtergrond de Aiguille du Midi. Men heeft achttien jaar aan deze baan gewerkt.

gewoon was te nemen, hetwelk ook als officieele oorzaak van haar dood vermeld werd, doch ik twijfelde geen oogenblik, of zij was door eigen hand gestorven. En zoo ik daaromtrent ook twijfel had kunnen koesteren, dan werd deze toch weg-

Het monument voor Dr. Schaepman

Te Tubbergen, in zijn geboorteplaats, had Donderdag 11. de plechtige onthulling plaats door Mgr. Dr. Nolens van het monument voor Dr. Schaepman, dat door den beeldhouwer Aug. Falise is ontworpen en gemaakt.

genomen door een aan mij gericht brief van de hertogin, die mij onmiddellijk na haar dood werd ter hand gesteld. Deze brief hield haar bekentenis in, en gaf mij alle opheldering.

De onthulling van het monument voor Dr. Schaepman

Links: Een groep der aanwezige autoriteiten poseert voor onzen fotograaf. 1. Mgr. Dr. Nolens. 2. Oud-min. Jhr. Ruys de Beerenbrouck. 3. Oud-min. Aalberse. 4. Pastoor Waanders uit Tubbergen. 5. Pastoor Scholten uit Oidenzaal. 6. Baron van Voorst tot Voorst, voorzitter Eerste Kamer. 7. De heer F. H. Luyckx, burgemeester van Tubbergen. Rechts: Ter gelegenheid van de onthulling werd er een historische optocht gehouden, die eenige voorstellingen gaf van toestanden en feiten uit verschillende tijdperken van kerkelijk en wereldlijk Twente, de geboortestreek van Dr. Schaepman. — Een der fraaie praalwagens.

Eerlijk duurt het langst

Langs de zonderlinge wegen der conversatie waren we, ik weet niet meer hoe, aangeland bij het thema 'eerlijkheid', toen het kleine mannetje, dat ik op het terras van het buitencafé'tje had aangetroffen en dat zich aan mij had voorgesteld als 'mijnheer Wend', opeens zei: „Naar mijn vaste overtuiging duurt eerlijkheid altijd het langst. En ik kan in dit opzicht uit ondervinding spreken.”

Hij hield even op, nam een fiksche teug bier, waarbij zijn gelaat halverwege in het groote glas verdween, en vroeg toen: „Bent u al eens in Santa Vintze geweest?” Op mijn ontkennend antwoord vervolgde hij: „Niet? Nu, dáár was het, dat ik op het stuk van eerlijkheid om zoo te zeggen gewogen en te licht bevonden ben. Santa Vintze is een klein plaatsje in Zuid-Amerika. Er staan een handvol houten huisjes, half verscholen tusschen hoog gras en palmbomen. De bewoners bestaan uit Amerikanen, Spanjaarden en wat Italianen. Dat ze daar nogal gauw last van een droge keel hebben, blijkt uit het feit, dat er maar eventjes zeventien bars zijn. Dolores woonde in één ervan.

Ze was niet bepaald wat men noemen kan een Venus. Ze was de dochter van een zekeren Pedro Lopanyez, die de eigenaar van de bar was, en behalve dat zij als zijn eenig kind zijn gansche vermogen moest erven — hetgeen niet zoo heel weinig was — had zij thans reeds zijn gestalte geërfd. Ze was evenals haar vader lang. Niet dik, begrijpt u. Maar wel stevig en groot. Haar hoofd zal zoowat één meter-tachtig boven den beganen grond zijn geweest. Des nachts, als de maan in den goeden stand was of nog niet op was, en Dolores keek je met half gesloten oogen aan, terwijl ze haar hoofd schuin hield, zou je gedacht hebben, dat het nogal schikte met haar uiterlijk . . . Maar enfin, daar lette ik in die dagen niet zoo erg op. Kon ik trouwens in mijn omstandigheden niet op letten.

Als Spaansche had ze vurig bloed in haar aderen. Bang was ze voor niets en niemand. Ik heb gezien, hoe ze drie dronken bezoekers uit de bar gooide met behulp van een leege flesch en haar mond, en ze gebruikte de flesch haast niet eens.

Ik weet niet, of ik u al verteld heb, dat het met mijn financiën in die dagen treurig gesteld was. In ieder geval bezat ik niets op de heele wereld dan de kleeren, die ik aan had, en men moet toch eten nietwaar?”

Hij keek nadenkend naar den bodem van zijn leege bierglas en voegde er toen filosofisch aan toe: „En drinken natuurlijk.”

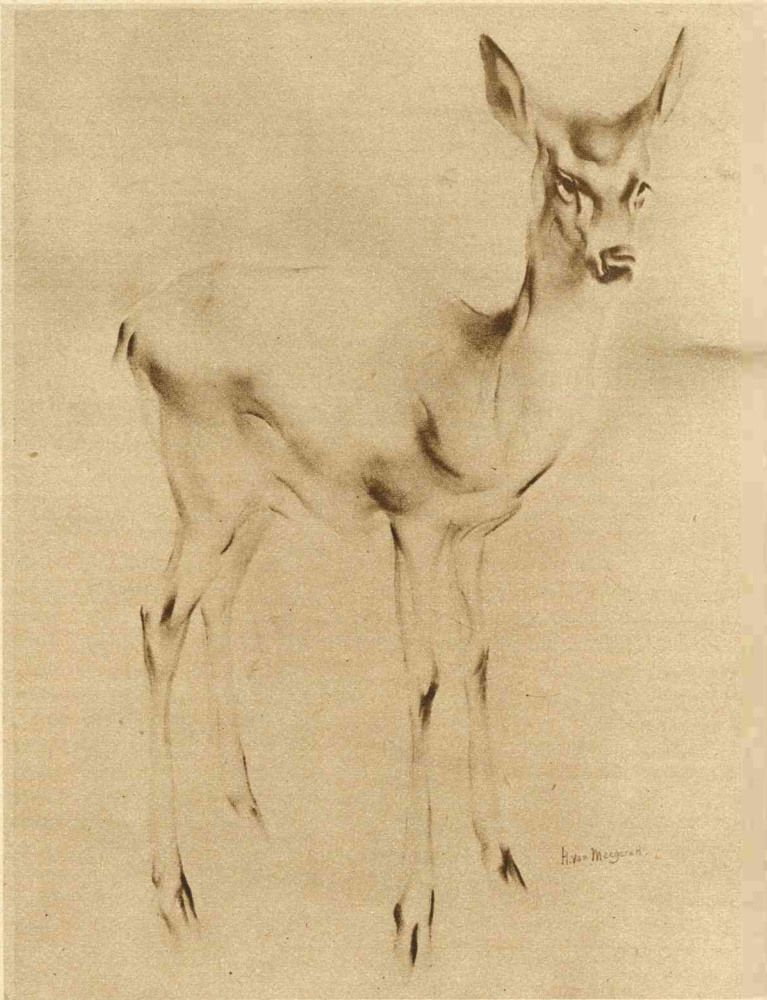
Ik begreep zijn wenk en bestelde nog twee bier.

Toen vervolgde hij opnieuw: „Kort en goed, ik besloot Dolores het hof te maken. Ik zag er in die dagen niet kwaad uit, al zeg ik het zelf, en ik kon me uitstekend voordoen, al zeg ik het ook al weer zelf. Met het gevolg, dat het niet lang duurde of we wandelden des avonds onder de palmen en hadden het over liefde, zieleverwantschap en de maan en over den prijs van het bier en den wijn . . . Iederen avond boog Dolores haar gezicht naar mij over — ze was veel grooter dan ik — voor een nachtkus, en iederen dag zat ik in haar vaders bar en at en dronk er van het beste, zonder dat ik ooit een cent betalen hoefde. Ik leefde in die dagen van de liefde, om het zoo eens te zeggen.

En ik had het heusch niet kwaad. Het beroerdste is echter, dat die meisjes na korter of langer tijd altijd zoo serieus beginnen te worden. Het duurde dan ook geen maand, of Dolores begon allerlei toespelingen te maken op een huwelijk tusschen ons. Ik deed echter, alsof ik haar niet goed begreep en ging er niet op in. Maar toen ik haar op zekeren avond vertelde, dat ik naar New York ging waar ik door bemiddeling van een vriend een betrekking kon krijgen, waaraan heel goede vooruitzichten waren verbonden en dat mijn reis er heen ook betaald zou worden, hield zij op met het maken van toespelingen maar vroeg rechtstreeks, of het niet beter was, dat we trouwden, voordat ik vertrok. „Want,” zoo besloot ze, „het is toch je bedoeling om met me te trouwen, niet?”

Ze had me in haar armen genomen en het kostte me bijna vijf minuten eer ik mijeruit had losgewerkt. Toen, na eens een paar keer diep te hebben ademgehaald, begon ik haar te vertellen, dat ik er niet de man naar was een meisje om haar geld te trouwen, en dat ik liever van honger zou omkomen, dan te leven van het geld van mijn vrouw; dat ik daarom alleen naar New York zou gaan, om te

trachten daar mijn fortuin te maken en dat ik dan zou terugkomen om met haar te trouwen. — U ziet, ik sneed het tafellaken niet, door tusschen ons. Dat zou ik nooit hebben durven doen . . . Toch geloof ik, dat ze mij doorzag, want met een kalme, liefkoozende en toch gevaarlijke stem, zei ze: „Liefste, je wilt me toch niet vertellen, dat jij tot het soort mannen hoort, die met de gevoelens van hulpeloze meisjes spelen om haar dan in den steek te laten?” Ze lichtte haar schort een beetje op en haar hand ging naar het gevest van een fraaien, kleinen dolk, die in haar ceintuur zat. Dat mes had altijd een fascineerenden invloed op mij gehad, maar nu toch nog meer dan anders.

Het Hertje

naar de buitengewoon knappe tekening van den bekenden kunstschilder H. van Meegeren. De Haagsche Kunstkring deed een reproductie ervan aan zijn leden cadeau als premie.

„Natuurlijk niet,” zei ik, verontwaardigd . . . en snel. „Hoe kun je zoiets van mij denken? Ik verlang er naar om met je te trouwen, lieve, maar ik mag het nu nog niet doen. Wie weet, wat er in New York gebeurt! Die betrekking kan wel heelemaal niet geschikt voor mij zijn . . . Neen, laten we verstandig zijn en wachten tot de lente, tot ik terugkom.”

Ik voerde alle mogelijke argumenten aan om haar te bewijzen, dat het zeer onverstandig zou zijn, om reeds nu te trouwen en na verloop van een half uur was zij het in

zoverre met me eens, dat ze beloofde te wachten tot ik terugkwam, waarin ik, tusschen ons gezegd en gezwezen, echter heelemaal geen zin had.

„Liefste,” zei ze, terwijl ze een arm om mijn hals sloeg en intusschen nog steeds met haar dolk speelde, „liefste, ik heb je altijd vertrouwd, omdat ik van je houd. Ik weet niet eens, wie je bent of waar je vandaan komt. Je hebt me zelfs niet eens verteld, hoe je heet . . . Alleen je voornaam ken ik.

Geef me nu echter je naam en je adres, opdat ik je kan schrijven en ik mijn liefde voor je kan uiten als je weg bent . . .”

„Mijn naam en adres is . . .” begon ik.

„Een oogenblikje,” viel ze mij in de rede. „Toen ik zei, dat ik je vertrouwde, heb ik de waarheid gesproken. Ik vertrouw je nu zelfs nog. Maar vind je niet, dat je mij een of ander bewijs dient te geven, dat je me werkelijk je goeden naam opgeeft? Natuurlijk zou ik alles gelooven, wat je zei, maar doe het dan alleen maar, om me te laten zien, dat ik je vertrouwen kan. Je weet, welke en hoeveel de weifelingen van een vrouwenhart kunnen zijn, liefste. Er zijn wel vrouwen en meisjes geweest, die, wanneer ze aan de oprechtheid en eerlijkheid van haar geliefde twijfelden, niet voor een moord zijn teruggedeinsd . . .”

Ze trok, terwijl ze dit zei, den dolk nog een paar centimeter verder uit de scheede.

Ik voelde in mijn zakken en dacht onderwijl vlug na. Ik had er weinig zin in, haar mijn juisten naam en adres te geven. Wie weet hoe lastig zij het me dan nog zou kunnen maken, als ze niets meer van me hoorde. En dat zou ze natuurlijk niet. Opeens voelde ik een enveloppe, en ik begreep, dat ik gereed was.

Er woonde in New York iemand, die Marius Schreiner heette. Ongeveer een jaar geleden had een vriend van me mij een briefje voor hem gegeven, dat als volgt luidde: „Geachte heer Schreiner, — De houder van dit briefje is op zoek naar een betrekking. Als ge iets voor hem weet, zal ik u erg dankbaar zijn. A. H. Dennton.”

Ik was verscheidene keeren met dit briefje bij Schreiner geweest en hij had mij telkens op allerlei beleedigende manieren te kennen gegeven, dat hij niets te doen had voor iemand zooals ik’.

Ik had dien brief steeds in mijn zak gehouden. Waarom weet ik niet. Nu haalde ik hem er echter uit en gaf hem aan Dolores.

„Hier heb je mijn naam en adres,” zei ik.

Ze zei me, een lucifer aan te strijken, opdat ze het kon lezen.

„Was die brief aan *jou* geadresseerd?” vroeg ze toen. Ik had nog nooit zoo'n achterdochtig meisje ontmoet. — „Ja zeker,” zei ik, „aan wien anders?”

Ze sloeg haar armen weer om mijn nek en zei: „Liefste, ik zal op je wachten, hoor!” Ze drukte me daarbij zoo innig tegen haar aan, dat het was, alsof ze me een demonstratie in jiu-jitsu wilde geven.

Drie maanden later ontmoette ik in New York toevallig Schreiner. Ik deed net, of ik hem niet herkende, maar hij greep mijn arm en zei:

„Zoo, hoe gaat het ermee? Je ziet er goed uit. Heb je een betrekking gekregen?”

„Ja. Maar niet door jouw hulp.”

Hij lachte. Die kerel had een echte olifantshuid!

„Tusschen twee haakjes,” zei hij, „je bent toch in Santa Vintze geweest, is het niet?”

Ik kreeg een onaangenaam voor gevoel in verband met Dolores.

„Dat ben ik,” gaf ik hem ten antwoord, „maar ik zie niet in, waar jij je mee bemoeit.”

„Word maar niet kwaad! Zeg me liever, of je er ook een meisje hebt gekend, dat Dolores Lopanyez heette?”

Ik voelde een koude rilling over mijn rug loopen. Het ging me nu goed, en wie weet, in welke ellende ik komen zou, als Dolores te weten kwam, waar ik woonde en werkte . . .

„Ik geloof, wel eens van haar gehoord te hebben,” zei ik kwasië nadenkend. „Had haar vader daar niet een bar of zoiets?”

„Het is zonderling,” zei hij hatelijk lachend, „hoe ze mijn adres en naam te weten is gekomen. Een paar weken geleden kreeg ik een brief van een advocaat . . .”

Ik grinnikte in mezelf. Dat was beter, dan ik verwacht had. Als Dolores er een advocaat in had gemoed, kon Schreiner er nog plezier van beleven. — „Zoo, heb je?” vroeg ik onnoozel, net doende of de zaak mij niet interesseerde.

„Ja,” zei hij. „Ze is onverwacht overleden de vorige maand en heeft me tienduizend dollar nagelaten . . .”

Mijnheer Wend zuchtte en dronk zijn glas leeg.

„Daarom zeg ik altijd maar,” besloot hij, „dat eerlijkheid het langst duurt. Ik kan er van meepraten, zou ik zeggen . . .”

En vleeschetende plant

Onze Flora is in het bezit van een z.g. vleeschetend plantje, bekend als het Verblad, *Pinguicula vulgaris*. Wat wij in beeld geven is een zusje van deze en groeit op vochtige plaatsen in Mexico. Zij luistert naar den naam van *Pinguicula candata*. Hoewel de bloemen herinneren aan een viooltje, heeft het daarmede niets te maken. De vleezige bladen, in een rozet vereenigd, zijn van honderden klierdragende haren voorzien, waarmede zij vliegjes vangen en uitzuigen. De hoornachtige deelen blijven als onverterbaar liggen. Deze Mexicaansche schoone kan men in botanische tuinen bewonderen.

ROGER VANE'S AVONTUUR

Roger Vane stopte de chèque van honderdduizend gulden in den binnenzak van zijn jas en verliet het bankgebouw van Gommell. Te midden van het drukke verkeer der binnenstad zocht hij zijn weg naar de X-sstraat. Hij zou er echter nooit komen.

Zonder dat hij het wist, werd hij gevolgd door een grooten, donker uitzienenden man. Deze bleef vlak achter hem, want de mist, die in de straten hing, maakte het niet gemakkelijk zijn prooi te volgen.

De lichten in de etalages waren reeds aan en Vane bleef even staan voor de uitstalling van een juwelierszaak. De fraaie ringen en armbanden, die daar lagen, trokken steeds weer zijn aandacht zoo vaak hij er langs kwam sinds hij met allerlei fantastische plannen rondliep om aan een zeker blond meisje kostbare cadeaux te geven. Hoe mooi zou die ring het aan haar vinger doen, dacht hij bij zichzelf, toen hij plotseling iets scherps in zijn pols voelde dringen. Hij keek en zag een klein rood stipje, maar hoe het er gekomen was, zou hij met geen mogelijkheid hebben kunnen zeggen. In een oogwenk had de prik, of wat het dan ook was geweest, zijn uitwerking gedaan en toen hij weer verder liep, voelde hij zich door een duizelig gevoel overvallen. Hij waggelde als een beschonkene en zou gevallen zijn, als de groote, donker uitzienende man hem niet had opgevangen.

„Wat is er?” vroeg deze. „Voelt u zich niet goed?”

„Ik w-weet 't n-niet, het is zoo'n zonderling gevoel,” zei Vane en terwijl hij sprak, viel hij bijna tegen den grond. Op hetzelfde oogenblik was er een auto blijven stilstaan en er stapte een heer uit, die klaarblijkelijk de bedoeling had den winkel binnen te gaan. Hij bleef echter staan, toen hij Vane in de armen van den man zag liggen.

„Kan ik misschien van dienst zijn?” vroeg hij. „Mijn auto staat daar . . .”

Er waren nog wat voorbijgangers bij gekomen en zij hoorden, hoe de groote, donker uitzienende man den eigenaar van den auto vertelde, dat de jongeman opeens onwel scheen geworden te zijn.

„Laten we hem dan maar in mijn auto zetten en naar een dokter brengen,” zei toen de ander.

Eenige uren later kwam Roger Vane weer tot bewustzijn. Hij vond zichzelf liggen op een divan in een kamer, die zeer luxueus gemeubeld was. Toen hij om zich heen keek, zag hij, dat de blinden voor de ramen waren en dat de kamer door een elektrische kroon werd verlicht. Hij herinnerde zich nu ook de feiten: hoe hij met de chèque op weg was gegaan naar de X-sstraat, hoe hij opeens een prik in zijn pols had gevoeld en hoe toen die vriendelijke heer naar hem toe was gekomen. . . . Meer kon hij zich echter met geen mogelijkheid te binnen brengen.

Hij stond op van den divan en strompelde naar de deur. Deze was echter gesloten. Hij bonkte luid op de paneelen. Plotseling ging de deur zoo wild open, dat Vane terug geduwd werd tot bijna in het midden van de kamer. Er kwam een man binnen, die de deur weer achter zich sloot, voordat Vane iets had kunnen zeggen of vragen.

„Wat wenscht mijnheer?” zei de man met een stem, die den goed afgerichten bediende deed vermoeden.

„Wat beteekent dat allemaal? Waarom ben ik hier?” schreeuwde Vane bijna. Hij voelde zich hoe langer hoe driftiger worden en als de man voor hem niet bijna de gestalte van een reus had gehad, zou hij hem zeker zijn aangevlogen.

„Ik weet niets, mijnheer,” kwam het antwoord van den man. „Ik heb mijn instructies van mijn meester. Ik moet u in alles van dienst zijn en u alles brengen, wat u wenscht. Wilt u misschien een glas whiskey?”

„Loop naar den duivel met je whiskey,” schreeuwde Vane. „Ik moet er uit! Dat is een misdaad . . . ik ben bedweld . . . opgelicht . . .”

De huisknecht glimlachte, toen hij zag, dat de jonge man

De Boeroeboedoer

Hierboven reproduceeren wij een fraai gedeelte van het bekende Hindoe-bouwwerk „De Boeroeboedoer” op Midden-Java, dat een der prachtigste overblijfselen van de bouwkunst der Hindoes vormt. Naar men aanneemt, dateert het van de negende eeuw na Christus. Daar de bouw — waarschijnlijk tijdens het verval van het Boeddhistische rijk op Java — is gestaakt, zijn enkele gedeelten onafgewerkt gebleven. Een inwendige ruimte heeft de Boeroeboedoer niet. Hij is integendeel terrasvormig om een heuvel aangelegd en vormt zoo vijf ommegangen met honderden nissen, koepels en naalden. In den laatste tijd wordt hij stelselmatig bestudeerd en zoo veel mogelijk tegen verval beschermd.

zich zoo kwaad maakte. — „Wenscht u misschien dan een paar sandwiches en een glas wijn? Het diner zal niet voor zeven uur gereed zijn.”

Vane keek naar de klok, die op den schoorsteenmantel stond. Het was bij vieren. Bijgevolg moest het klaarlichte dag zijn! De blinden waren dus voor de ramen gedaan om hem te beletten naar buiten te zien.

Opeens dacht hij aan de chèque, die hij in zijn zak had gehad! Koortsachtig snel greep hij in zijn binnenzak . . . Ze zat er nog! Onaangerd! En bovendien. . . hij kon zijn eigen oogen haast niet gelooven, had hij nog drie biljetten van honderd gulden in zijn handen! In plaats van hem te berooven, hadden ze hem nog beloofd!

De heele geschiedenis was en bleef een mysterie! Ook voor de politie.

Gezicht op den „Gouden Hoorn”,

waaraan Konstantinopel, de voormalige hoofdstad van het Turksche rijk, zoo schilderachtig is gelegen.

„Ben ik één gevangene?” vroeg hij. „Waarom?”

„U is een gast,” verbeterde de ander hem. „En u zult geen enkele reden hebben, om u over de behandeling hier te beklagen.”

Toen hij dit gezegd had, haalde hij een revolver te voorschijn en vervolgde: „U wilt wel zoo vriendelijk zijn om een oogenblik daar op den divan te gaan zitten, nietwaar?” Onderwijl liep hij achteruit naar de deur en was verdwenen, nog voordat Vane het goed en wel begreep.

Al de middelen, die Vane in de eerstkomende drie dagen

bedacht om te ontsnappen, bleken ijdel te zijn, en hij vroeg zich op een nacht juist af, wanneer hij eindelijk losgelaten zou worden, toen de huisknecht hem zeggen kwam:

„U is vrij!”

„Wat? Vrij?”

De ander boog. „Er is echter één voorwaarde!”

„Dat dacht ik wel! Jullie willen zeker mijn papieren hebben?”

„Nee. We zijn geen dieven! De voorwaarde is, dat u zich laat blinddoeken. En ik zou er, als ik u was, maar in toestemmen, want tegenstribbelen zou u niet helpen en u zoudt ons dan noodzaken, geweld te gebruiken.”

Het was vijf uur des morgens, toen Vane zich voor den zooveelsten keer afvroeg, waar men hem heen bracht. Meer dan een uur had hij, gezeten naast een chauffeur, in een auto gereden, die er met een dolle vaart vandoor ging, toen de wagen opeens stilhield, terwijl de motor bleef loopen. Hij werd nu naast den auto gezet. Hij was nog steeds geblinddoekt en zijn polsen werden zóó gebonden, dat hij ze zelf wel los kon krijgen, maar er in ieder geval toch minstens een kwartier mee bezig zou zijn. Tegen den tijd, dat hij zijn handen had vrijgemaakt en hij den zakdoek, die nog steeds voor zijn oogen zat, zou hebben verwijderd, zou de auto reeds niet meer te zien zijn. . .

Toen hij zich eindelijk had bevrijd, zag hij dat hij zich bevond op den straatweg, die naar de stad leidde. Voor hem lag, onder een stuk steen, een courant. Ze was zóó opengevouwen, dat zijn oog wel direct moest vallen op de vetgedrukte regels, waarin hij las:

De bankbediende nog steeds vermist.

Geen enkel spoor van Roger Vane.

De politie denkt aan diefstal.

Het gaf Roger bijna een schok, toen hij zijn naam daar zoo dik gedrukt zag staan. Terwijl hij het artikel las, dat er onder stond, kwam hij zich als een beroemdheid voor. Iedere agent in het land keek naar hem uit!

Al de havens en grensstations werden bewaakt! En hij . . . hij stond hier op den straatweg . . . vlak bij de stad! Wat zou de man, die daar juist was voorbijgegaan, wel gezegd hebben, als hij had geweten, dat hij Roger Vane was?!

Terwijl Vane naar de stad liep en zich voorstelde hoe hij op het kantoor ontvangen zou worden, zat er op den divan, waarop hij eenige uren te voren nog gezeten had, een zekere mijnheer Campion, eigenaar van een bankinstelling.

„Dat is goed van stapel geloopt,” zei hij tegen zijn compagnon, mijnheer Latimer.

„Prachtig,” zei deze, vergezocht in zijn handen wrijvend.

„Dat we er nooit eerder aan hebben gedacht,” zei mijnheer Campion weer.

„Ach, het is nooit noodig geweest. Als ze een chèque op ons afgeven, kunnen wij ze altijd direct uitbetalen. Deze hadden we ook binnen een paar dagen kunnen betalen, maar daar de oude Gommell niet wilde wachten, waren we wel genoodzaakt den toonder van de chèque een tijdje op te houden, totdat we het geld hadden om te betalen. Wat zou die oude Gommell er wel van zeggen, als-ie het wist?”

„Ja, zeg dat wel! Ik zou niet graag willen, dat iemand het te weten kwam. Er staat nogal een zware straf op vrijheidsberoving en dat is het

toch eigenlijk geweest. Bovendien zou het voor de reputatie van onze Bank ook niet erg goed zijn, al zouden ingewijden wel kunnen begrijpen, dat je maar niet honderdduizend gulden in je safe klaar hebt liggen voor het geval er soms eens iemand om mocht komen. . . .”

„Enfin, de zaak is nu gezond: Gommell heeft zijn geld, het jonge menschen is er ook niet slecht bij gevaren — hij heeft immers driehonderd gulden gehad en . . . onze naam is niet in opspraak gebracht.”

Het GEZELSCHAPS- DANSERESJE

GEAUTORISEERDE VERTALING UIT
HET ENGELSCHE.

2)

h," riep Star opgewonden uit, „en wat zit er in die brandkast?"

„Ik heb er niet het flauwste vermoeden van," antwoordde de advocaat. „Ik weet er niet meer van dan u, en ik vermoed, dat geen der employés van de bank er iets meer van weet. Ik heb een afspraak gemaakt met den directeur en we gaan er nu samen heen en dan wordt de brandkast in onze tegenwoordigheid geopend.

Ik heb hem opdracht gegeven, sleutels te laten maken, daar de Australische advocaten van het bestaan van eenige sleutels niets afwisten. Het is net een sprookje, vindt u niet, miss Hanson? Misschien staat u op het punt, een fortuin te erven of onschatbare edelstenen, de mogelijkheden zijn eindeloos. U zult wel ongeduldig zijn, laat ons gaan."

Hij stond op, nam een groote enveloppe uit een lade en opende de deur voor het onthutste meisje.

„Het is maar een paar minuten van hier naar de bank. We kunnen best even loopen," sprak hij.

Onderweg vertelde hij, dat mr. Galface volgens de informaties uit Australië, weinig of geen geld of goed had nagelaten. Zijn farm bij Sydney had hij tot zee-mans-tehuis bestemd voor invalide Australische marine-soldaten, met zijn klein kapitaal ter instandhouding van de stichting.

Haar legaat was de eenige andere clause van het testament. De Australische advocaten schreven, dat zij gewoon geweest waren, de huur van het Londense safe-loket driemaandelijks naar Londen over te maken en dat dit alles was, wat zij er van wisten.

Star hoorde maar half toe. Het was inderdaad een sprookje. Iedere stap bracht haar misschien nader tot het land van belofte. Zij was voorbereid op alles. Zelfs een onmetelijk fortuin zou haar niet van haar stuk hebben kunnen brengen.

Zij bereikten het hooge, somber uitzijende gebouw in een smalle zijstraat. Nadat zij een onderhoud met den directeur hadden gehad, werden zij met een lift tot diep onder den grond gebracht. Vier verdiepingen onder den grond.

Star was zoozeer door haar eigen aangelegenheden in beslag genomen, dat zij niets zag van de glanzende stalen oppervlakte, de zware deuren, de wanden en zolderingen van dik glas, die een vreemd groenachtig licht lieten doorschemeren, noch van de rijen kleine deurtjes, waarachter de schatten werden bewaard en waarvan de sloten zoo waren samengesteld, dat zelfs de knapste inbreker er moeite mede zou hebben.

Hier moesten zij echter niet zijn. De directeur vertelde, dat het safe-loket van mr. Galface nog een ouderwetsche brandkast was. Nimmer had hij het veranderd of vernieuwd en toen er verbouwd was, had men de brandkast van mr. Galface met nog een paar andere in een aparte kluis ondergebracht.

Drie groote stalen deuren werden opengeworpen, het licht werd automatisch aangedraaid en zij bevonden zich in een ruim vertrek met een lage, boogvormige zoldering.

De brandkast van Bernard Galface bleek van middelmatige grootte te zijn. De bankbeamte, die den directeur vergezelde, haalde twee nieuwe sleutels te voorschijn, waarvan een in het buitenste slot werd gestoken en de andere in een heel eenvoudige lettercombinatie.

De bediende opende langzaam de zware deur. Star, een en al oog, hield haar adem is.

Er klonk een gemompel van teleurstelling, van mr. Durrant, van den directeur, van den bediende: op het eerste gezicht leek de safe leeg te zijn.

Niemand lette op Star, die voorwaarts drong, ongelooft staarde en een half onderdrukten kreet liet hooren.

„Er is niets!"

De directeur betastte het geheele bovenvak met zijn hand; het was ledig.

Uit het onderste vak haalde hij een vierkant, dik stuk papier, ongeveer 40 c.M. lang.

Hij overhandigde het aan den advocaat, die het Star met een kleine buiging ter hand stelde.

Nauwkeurig werd het papier bekeken.

Het was een stuk gewoon dik teekpapier en blijk-

baar reeds heel oud. In verbleekten inkt waren er een wirwar van lijnen en cirkels op getrokken met hier en daar geharceerde plaatsen met pijltjes. Met een verroeste speld hing er een kleiner papier aan, waarop in een onbekende taal verschillende regels schrift stonden.

„Het lijkt wel een of ander plan," sprak de directeur.

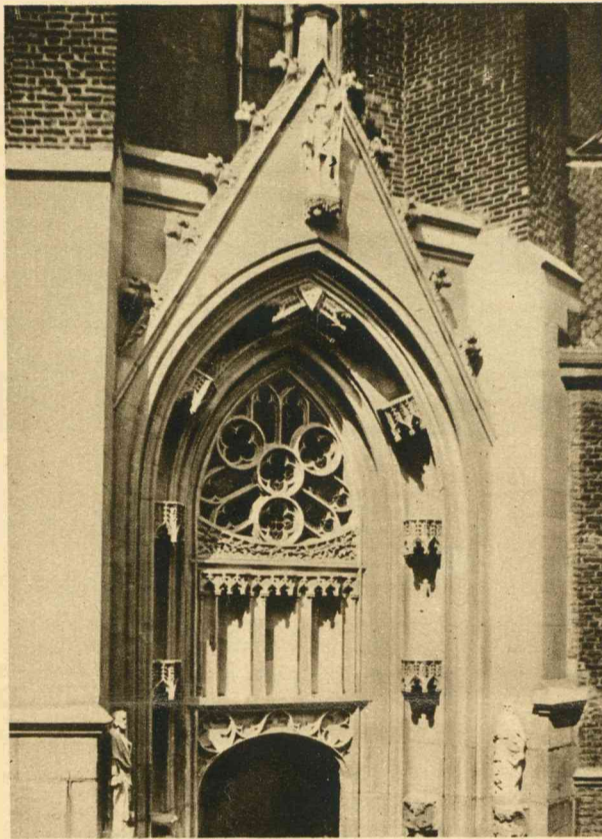
Het maakte niet veel indruk op hem. Hij had in de lange jaren van zijn directeurschap veel vreemde dingen meegemaakt. De dieptreurige uitdrukking van het lieve jonge meisje boezemde hem echter medelijden in.

„Misschien beteekent het toch wel wat," begon mr. Durrant, terwijl hij het stuk aandachtig door zijn bril bekeek. „Misschien een militair plan. Ik begrijp er niets van."

„Zou er misschien een geheime afdeling kunnen zijn, een dubbele bodem, misschien zit er nog meer in?" Men zond om een mecanicien, die een grondig onderzoek instelde, waarvan de uitkomst was, dat er geen enkele geheime bergplaats was te ontdekken.

Met een teleurgesteld gebaar overhandigde mr. Durrant het papier aan Star.

Haar legaat! Een oud stuk papier met onbegrijpe-

Het hoofdportaal van de Kathedrale Kerk te Roermond

is thans gerestaureerd en gebracht in den staat van vóór den beeldenstorm. De eerste drie beelden, St. Christoffel (boven), en de H. H. Petrus en Paulus (links en rechts beneden) zijn reeds geplaatst. De restauratie en beelden vormen tezamen een kostbaar geschenk van de bevolking aan den piebaan-deken.

lijke lijnen er op geteekend. En hiervoor was, zooals men haar vertelde, gedurende vijftig jaar huur aan de bank betaald! Om dit te bewaren!

Zij was geneigd, een deuntje te huilen. Met inspanning van al haar krachten wist zij zich te beheerschen en stopte het papier in haar tasch.

„Ik, ik dank u voor de moeite," sprak ze dapper en trachtte te glimlachen.

Beide heeren betuigden haar hun sympathie met het geval.

„Als het een grap was," sprak de directeur, „dan was het een zeer misplaatste grap."

„Ik zal me in verbinding stellen met de Australische advocaten," trachtte mr. Durrant toen gerust te stellen.

„Misschien vinden zij wel een aanwijzing onder de nagelaten papieren van hun cliënt. Ik kan niet geloo- ven, dat mr. Galface zoo'n wreede grap zou hebben willen uithalen. Ik zal u op de hoogte houden van het- geen ik verneem in deze.

Maar bewaart u het papier goed, al kan ik me voorstellen, dat u zich geneigd voelt, het weg te gooien. Het is zeer teleurstellend, zeer teleurstellend inderdaad."

Zij namen afscheid en Star nam een bus naar het West End. Haar oogen waren verblind door tranen. Weg waren al haar gulden toekomstdroomen! Zij was schandelijk voor den gek gehouden door een akeligen, ouden man.

Maar daarom niet getreurd! Zij had immers nooit rijkdommen bezeten, dus ze zou ze ook niet missen.

Zij hield immers van haar werk, en er was nog niets verloren. Welnu dan! Kalm en opgewekt verscheen zij bij miss Valette. Deze kwam juist de gang door.

„Hallo! miss Hanson, hoeveel millioenen zijn het?" riep ze vroolijk.

Star lachte vriendelijk.

„Het was niet veel bizonders," vertelde zij.

Zij zag plotseling wat haar te doen stond. „Ik ben geen cent rijker dan gisteren, miss Valette. Het eenige wat ik gekregen heb is een bundel oude papieren.

„Och neen! wat een teleurstelling! Oude familie-papieren zeker, die je oudoom aan niemand anders wilde toonen. Och, wat spijt me dat voor je. Maar je zal er wel overheen komen."

„Dat denk ik ook, miss Valette. Ik heb vóór gisteren nooit aan zoo'n mogelijkheid gedacht, dus ik zal me er maar niet naar over maken. En ik zou heel graag die betrekking op die boot aannemen als U die nog kunt krijgen."

HOOFDSTUK III.

De dagen vóór het vertrek.

Alles was afgesproken en besloten. Star zou debu- teeren als beroepsgastvrouw aan boord van het stoomschip Nagala, dat precies over een week op 16 October van Tilbury zou vertrekken naar Calcutta.

Zij bracht een bezoek bij den directeur van de maatschappij, die heel vriendelijk was en ook sprak over haar grootvader en haar de verzekering gaf, dat alles in het werk gesteld zou worden om haar den tijd aan boord zoo aangenaam mogelijk te maken. Hij liet haar per post een maand salaris vooruit zenden. Star vermoedde, dat miss Valette hem op dat idee gebracht had. Twintig pond, een aardig sommetje om alles aan te schaffen, wat zij dacht noodig te zullen hebben.

Drukke dagen volgden; zóó druk, dat zij haar teleurstelling voor het oogenblik vrijwel vergat en twee dagen, nadat zij het papier seculr had weg- gesloten, had zij het heelemaal vergeten.

Twintig pond! Maar het bleef geen twintig pond, ten minste niet heelemaal voor kleeren alleen. Er moesten een paar rekeningetjes worden betaald en er moest een uitstapje naar Brighton of naar haar oude nurse, die in een gesticht voor ongeneeslijke krankzinnigen haar laatste dagen sleet, en een afscheids- partijtje aan miss Valette en de leeraressen van worden bekostigd.

Nadat zij een aantal modebladen had doorgebladerd, besloot zij twee zijden jurken te nemen en die afwisselend te dragen met twee gestreepte tennisjurken van het vorige jaar.

Zij zou zeker in Calcutta aan land gaan en met dezelfde boot terugkeeren.

Maar de plannen konden wel eens onderweg ver- anderd worden en zij kon op een andere boot geplaatst worden. Als zij dus in Calcutta dunne kleeren noodig mocht hebben, dan zou zij die koopen van het geld, dat zij over had gehouden van haar salaris. Zij moest trachten er zoo voordeel mogelijk uit te zien en toch zoo weinig mogelijk geld uit te geven. Zij liep alle winkels af en het resultaat was een fraaie avondjapon van zwarte kant over een zilverkleurige onderjapon, met een dure kwast van zwarte en witte kunstparels terzijde.

Star kreeg een idee wat ze met die parels zou doen. De japon was een beetje veel gehanteerd en daarom goedkoop. Maar zij zou hem wel wat opruissen. Dan kwamen haar mantelpakken aan de beurt: een wit en een bruin.

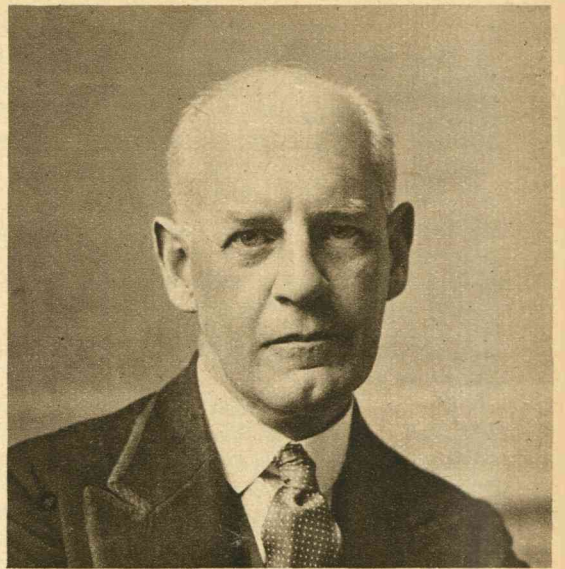
Ze had beide al zooveel gedragen, dat zij ze niet meer uit kon staan, maar ze zou het er toch mee moeten doen.

Voor netjes moest zij er een nieuw pakje bij hebben en zoowaar: in een klein achteraf winkeltje vond zij juist wat zij gedroomd had: een zacht groen gepli- seerd rokje met een manteltje met zakken en een kraag van zware crêpe de Chine. Zoo goed als nieuw, maar een koopje, omdat de zaak liquideerde. En o, vreugde, in een ander klein winkeltje vond zij een wollen mantel, een Parijsch model, half cape half mantel, donker groen maar uitstekend passend bij het pakje. Het Parijsche model was bespottelijk goedkoop.

Een derde vondst was een klein vilten hoedje met precies den nieuwen deuk in den bol en rand. Het hoedje kostte 7 shilling. Zulke dingen gebeuren soms!

„Ziezoo, daar kan niets meer bij," vertelde Star zichzelf, maar den volgenden morgen kwam ze tot de ontdekking, dat er ergens een pracht van 'n avondjapon stond, waartegen zij niet bestand bleek te zijn: Vier lagen ijle, dunne crêpe Georgette, lichtblauw en zacht lila met een als puntige bloemblaadjes uitgeknipt rokje; de armsgaten waren afgezet met kleine rose fluweelen roosjes, waarvan een groote toef op den linkerschouder prijkte.

(Wordt vervolgd).

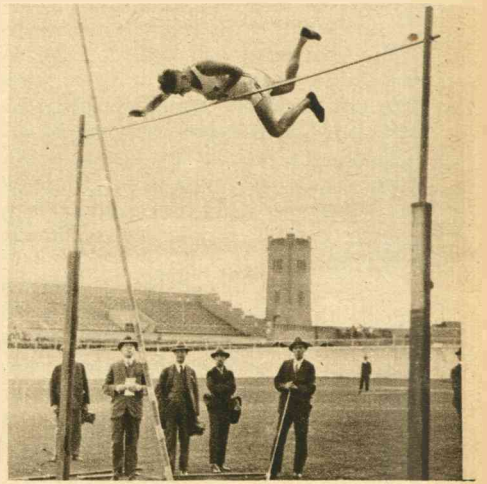
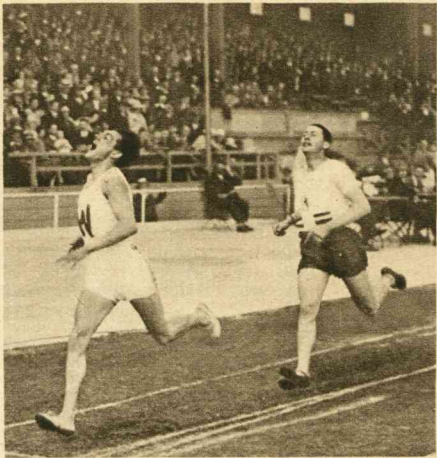
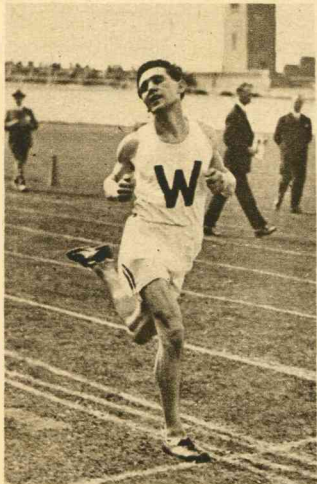

De Oceaanvlucht der Junker-machines

Zondagmiddag zijn de beide Junker-vliegtuigen voor den tocht naar Amerika te Dessau (D.) opgestegen. Links de bemanning van de „Bremen“. V.l.n.r.: Loose, piloot; Von Hünefeld, passagier en Von Köhl, piloot. Rechts: de bemanning van de „Europa“, die wegens motordefect naar Bremen moest terugkeeren. V.l.n.r.: Risticz, piloot; Knickerbocker, passagier; Mevr. Knickerbocker en Edzard, piloot.

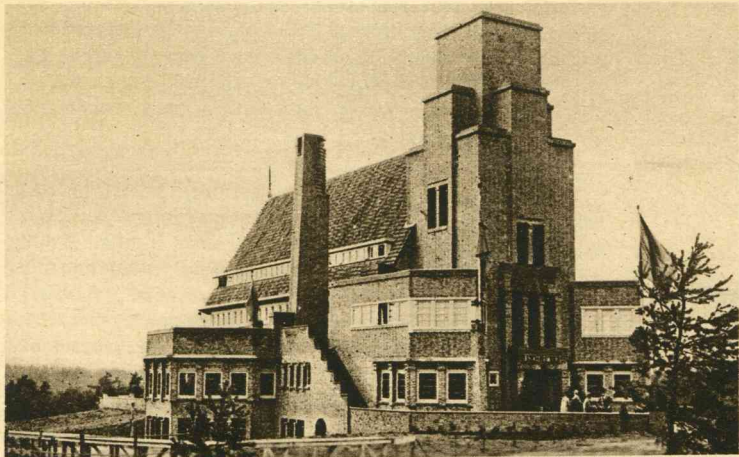
John Galsworthy,

de bekende Engelsche schrijver, o.a. van „The Forsyth Saga“, werd den 14en Augustus zestig jaar.

Van de atletiekwedstrijden Nederland—Duitsland,

welke Zondag 11, in het Stadion te Amsterdam plaats hadden. V.l.n.r.: De Duitscher Kilb, die winnaar werd in het nummer 500 meter hardloopen. — De finish van de 1500 meter hardloopen. Wollmer (Duitsland) passeert Jan Zeegers (Holland). — De finish van de 100 meter hardloopen, waarbij v. d. Berge (Holland, rechts) winnaar werd. — Een mooie sprong van den Duitscher Adams 3,55 meter.

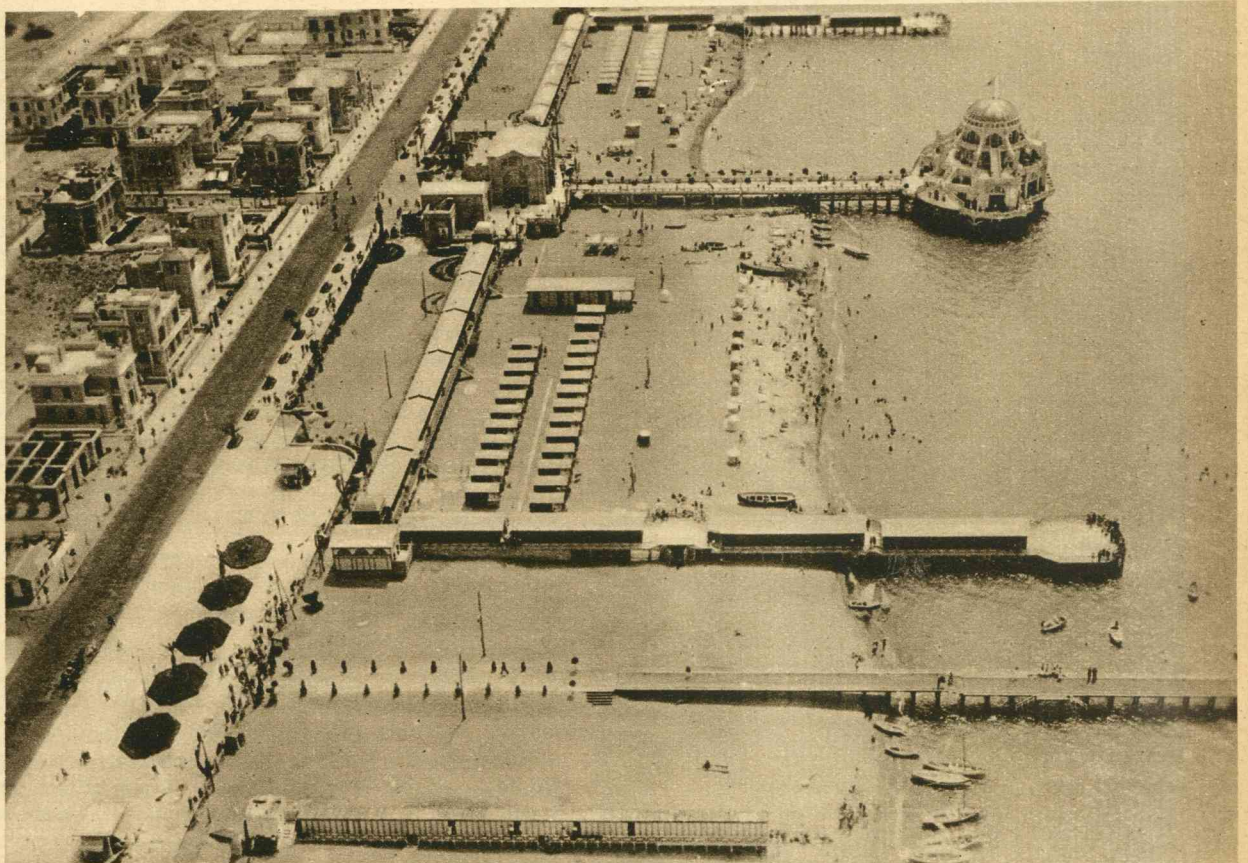
Het Troelstra-oord

Zaterdag 11, had de officieele overdracht plaats van het Troelstra-oord te Beekbergen, dat door het N.V.V. gesticht is als een huldeblijk aan den oud-leider der S.D.A.P. Mr. P. J. Troelstra. Links een extérieur van het gebouw. Rechts: het bestuur van het Troelstra-oord. V.l.n.r. de heeren: Koos Vorrink; Stenhuis; Moltmaker; v. d. Wal; Werkhoven; Smit en v. d. Walle.

Koning Sisowath

Op 87-jarigen leeftijd is overleden vorst Sisowath, koning van Cambodja, een staat in Indochina, die in 1862 onder Fransch protectoraat werd gesteld. Sisowath werd in 1840 te Bangkok geboren en laat 500 weduwen na, om over hem te treuren.

Il duce wilde het

... dat er bij het oude Ostia een moderne badplaats zou ontstaan. Toen hij eenige jaren terug zijn verlangen daartoe kenbaar maakte, stond er op het gansche strand geen enkel huis; was het slechts een doodsche, verlaten viakte. Thans ligt daar, nog geen twintig K.M. van Rome, het nieuwe geheel uit gewapend beton gebouwde Ostia en gaat er trotsch op, de jongste en snelst verrezen stad van Italië te zijn. — Il duce wilde het!

ONZE DAMES=RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Zelfzuchtige liefde.

Wanneer we veel van iemand houden en diens welzijn op het oog hebben, zijn we voortdurend bedacht op het geluk van dien persoon.

Maar, daar komt een groote 'maar' bij.

Weinigen van ons zijn in staat, het geluk en het welzijn van anderen te bevorderen op de wijze, waarop zij dat het liefste zien gebeuren.

Hoe vaak komt het niet voor, dat wij betweterig verklaren, dat dit en dat goed is voor die en die, zonder er ons rekenschap van te geven, dat wij met ons aandringen tegelijkertijd een eigen doel najagen.

Onbaatzuchtige liefde en onbaatzuchtige vriendschap zijn zeldzame planten. Zóó zelfs, dat menige werkelijk onbaatzuchtige en opofferende daad begroet wordt met een heimelijk gedacht en onuitgesproken: daar-zal-die endie-wel-een-bedoeling-mee-hebben.

Wanneer zooiets dan uitlekt, wat somtijds inderdaad gebeurt, dan werkt een dergelijke onvriendelijke gedachte als een domper of de meest edele ingevingen.

Hoe vaak komt het niet voor, dat wij een plannetje bedenken ten behoeve van anderen, een plannetje, geheel naar onzen smaak, onze inzichten en onze opvatting. Een plannetje, dat, hoe goed bedoeld ook, een hopelooze mislukking blijkt, als het lijdend voorwerp onzer weldadige bedoelingen geen tact of zelfbeheersching genoeg bezit om te doen, alsof deze opzet het eenige was wat hem of haar ontbrak en een wild enthousiasme huichelt te onzen behoeve!

Nergens komt de zelfzuchtige liefde zoozeer tot uiting als bij het geven van geschenken. Niemand vindt het aardig om geld als geschenk te geven. Immers, men mist zoodoende het gezellige uitzoeken en koopen van het zoo goed bedoelde geschenk.

Maar wordt er wel eens aan gedacht, dat het geven van geld vaak gelijk staat met iemand, die hiertoe nimmer in de gelegenheid is, het genot van koopen en uitzoeken te verschaffen, uitzoeken zonder het benauwende idee: financieel kan het eigenlijk niet, mag het niet.

Waarom willen we per se datgene geven wat wijzelf prettig vinden om te koopen of uit te zoeken, zonder ons af te vragen: wat heeft degene, voor wien het geschenk bestemd is, noodig? Onbaatzuchtige liefde is anderen een kans bieden, gelukkig te zijn op hunne wijze.

Hoeveel minder moeilijk zou het leven zijn, als we niet voortdurend bezig waren met op onze manier te zorgen voor het geluk van anderen!

Strandcape.

Benodigd: 500 gram witte en 50 gram groene wol, 1 beenen haaknaald.

Bewerking: de cape wordt op 286 kett. s. van witte wol aan den bovenrand begonnen en in heen- en weergaande toeren gewerkt, waarbij voor het keeren in de plaats van het 1ste st. 3 kett. s. gehaakt worden. De

Middagjapon van lichte crêpe met uit drie deelen bestaand rokje waarvan de twee bovenste geplisseerd zijn. De strook aan de mouwen is eveneens geplisseerd en het kanten kraagje is met een strikje afgewerkt.

tusschen haakjes geplaatste gedeelten worden in iederen toer 27 maal herhaald.

1. toer: 2 st., (4 kett. s., 8 st.), 4 kett. s., 2 st., waarbij steeds met de 4. kett. st. 2 kett. s. van het opzetsel worden overgeslagen.

2. toer: 2 st., (6 kett. s., 6 st.), 6 kett. s., 2 st.

3. toer: 2 st., (8 kett. s., 4 st.), 8 kett. s. 2 st.

4. toer: groen, op ieder st. en iederen kett. s. van den vor. t. 1 v. Daarna wordt met wit verder gewerkt.

5. toer: 2 st., (4 kett. s., 12 st.), 4 kett. s., 2 st.

6. toer: 2 st., (5 kett. s., 10 st.), 5 kett. s., 2 st.

7. toer: 2 st., (6 kett. s. 8 st.), 6 kett. s. 2 st.

8. toer: 2 st., (8 kett. s., 6 st.), 8 kett. s., 2 st.

9. toer: 2 st., (10 kett. s., 4 st.), 10 kett. s., 2 st.

10. toer: met groen v. als de 4. toer. Er bevinden zich nu 2 punten boven elkaar. Bij de nu volgende puntenrijen komen aan het begin en het einde van de rij halve punten.

11. toer: 7 st., (3 kett. s., 14 st.), 3 kett. s., 7 st. Van de 14 st. worden het 6. en 7. en het 8. en 9. st. boven de middelste st. van het 4. st. van den 9. toer gehaakt.

12. toer: 6 st., (5 kett. s., 12 st.), 5 kett. s., 6 st.

Nadat nog 4 toeren zijn gewerkt is de punt gereed; de st. groepen worden steeds aan beide zijden met 1 st. verminderd, de tusschen liggende kett. s. steeds met 2 vermeerderd, zoodat in den 16. toer gewerkt wordt: 2 st., (11 kett. s., 4 st.), 11 kett. s., 2 st.

17. toer: groen v. De nu volgende punt begint met 16 st. en 3 kett. s., het 7. en 8. st. en het 9. en 10. st. worden boven de middelste st. van den vor. t. gewerkt. De punt wordt weer op dezelfde manier geminderd, zoodat in den 24sten toer 4 st., 15 kett. s. gewerkt worden.

25. toer: groen v. Op deze manier wordt het werk voortgezet, doch nu wordt voor iedere st. van een nieuwe punt 1 v. van den vor. t. gebruikt. Eerst volgt een rij punten met aan den voet 18 st., dan een van 20 st., een van 22 st. en een van 24 st., waarna nog 3 rijen met 26 st. aan den voet van iedere punt gewerkt worden. In den eersten t. worden tusschen de st. steeds 3 kett. s. gewerkt, welk aantal in iederen volgenden t. met 2 wordt vermeerderd, zoodat de laatste t. als volgt gewerkt wordt:

2 st., (25 kett. s., 4 st.), 25 kett. s., 2 st. In de laatste puntenrij worden de kett. s. wat vaster gewerkt, terwijl een t. groene v. ter afwerking dient. Aan den bovenrand wordt een t. lussen van 8 draden wol gehaakt. Door den 8. toer van af den bovenrand wordt een groen koord geleid, dat wordt afgewerkt met gehaakte wollen ballen.

Recept

KOMKOMMER IN AZIJN.

Benodigd: 6 gele komkommers, 1 L. wijnazijn, 5 gr. mosterdzaad, 10 gr. peperkorrels, 1 stukje Spaansche peper, 5 gr. gemberwortel.

Bereiding: Komkommers wasschen, niet schillen, in vieren snijden en het zaad er uit nemen; daarna in schuine stukken snijden, proeven of de komkommer niet bitter smaakt. Zet de komkommerstukken met 200 gram zout bestrooid weg tot den volgenden dag. Laat ze op een vergiet uitlekken.

Kook den azijn gedurende 25 min. met alle kruiden. Vul de zuurflesschen met komkommer, giet den azijn er kokend op en verdeel de kruiden over de verschillende flesschen.

Het Huwelijk.

(Een spel whistkaarten).

Patiëncspel.

Voor regenachtige dagen.

Uit het spel neemt men harten-vrouw en harten-heer; men schudt de overige kaarten, coupeert en legt harten-heer als laatste kaart onder het pak. Harten-vrouw wordt op tafel gelegd, waarna men de overige kaarten een voor een open in een rij naast de vrouw legt. Is de derde kaart weer een vrouw of een harten-kaart, dan wordt de tweede kaart weggenomen; de tweede en derde kaart worden weggenomen als de vierde een vrouw of harten-kaart is. Ook bij de andere kleuren worden de kaarten, die tusschen twee kaarten van dezelfde waarde of dezelfde kleur liggen, weggenomen. Maar dit mag alleen gebeuren, wanneer er één of twee kaarten tusschen dezelfde kaarten liggen; zijn het er drie of vier, dan mogen die er niet uitgenomen worden.

Kan men op deze wijze alle kaarten verwijderen en kan de laatste kaart (harten-heer) met de eerste kaart (harten-vrouw) vereenigd worden, dan gaat de patiënc op. Zij mislukt, wanneer er tusschen den heer en de vrouw andere kaarten blijven liggen.

Geen overkokende melk meer.

De bladen maakten onlangs melding van een door een Nederlander uitgevonden bijzonder soort melkkoker, die zóó is ingericht, dat de gastoevoer of de electricische stroom automatisch wordt afgesloten, zoodra de melk kookt.

Deze melkkoker heeft een horizontaal grondvlak en een schuin cilindrisch bovenstuk. Ze wordt geplaatst op een rooster, dat om een as draait en door een verstelbaar gewicht in evenwicht wordt gehouden. Wanneer door het koken en bewegen van de melk het zwaartepunt in dezen scheefgebouwd melkkoker wordt verplaatst, tuimelt de koker en tevens het rooster naar voren — vandaar dat deze melkkoker den naam van tuimelaar heeft gekregen — en een hefboom, die daardoor in beweging wordt gebracht, brengt deze beweging over op een veer, die in verbinding staat met gaskraan of electricisch contact, welke dan automatisch wordt gesloten of verbroken.

Wie in het bezit is van een antieken theestof, zal wel eens ondervonden hebben, dat het niet zoo gemakkelijk is, daarvoor een geschikte warmtebron te vinden. Sinds kort zijn er echter kleine spiritusbranders in den handel, die in zulk een stof (en ook op andere wijze gebruikt) zeer goed voldoen. Het prettige van dezen spiritusbrander is, dat het temperen van de vlam, die zeer groot kan worden, geschiedt door één enkele vingerbeweging op een kleinen hefboom, die niet warm wordt.

Jeugdig toiletje van wit zijden crêpon, gegarneerd met strookjes en groote fluweelen bloemen.

De Millioenen ERFENIS

DOOR LAURENCE CLARKE

17) GEAUTORISEERDE VERTALING

Wat er van alles terecht zou komen, kon kapitein Brugger niet zeggen. Maar hij vertrouwde vast op de gewiektheid van Paula Jeffey. Zij was net zoo slim als zij mooi was.

„Paula,” vroeg hij, „wat nu? Wij moeten hier zoo spoedig mogelijk vandaan, voordat de politie komt.”

Paula keek hem met half toegeknepen oogen aan. „Je begint waarachtig een helder oogenblik te krijgen, mijnheer de generaal,” zei ze langzaam. „Je hebt gelijk, de politie zal hier dadelijk zijn.” Zij ging naar de deur en terwijl ze deze opende, zeide zij: „Ik laat de drie knappe heeren maar alleen, om zelf hun plannen te maken,” en verliet de kamer.

De „dokter”, de man die zijn baard had afgeschoren, om Charley beter te kunnen bedriegen, wierp een blik naar de gesloten deur. „Wat een heks, die vrouw!” zei hij, „ik wou, dat ik haar nooit gezien had.”

„Kom,” zei kapitein Brugger, „wij moeten gaan, of anders zal de politie ons krijgen.”

Paula ging intusschen naar haar kamer, waar zij het elektrische licht aanknipste, in groote haast haar suitcase uit de kast haalde en daarin al haar juweelen en kostbaarheden bijeen borg, een doekje over haar hoofd sloeg en heel zachtjes de trap af ging. Op de eerste verdieping aangekomen, hoorde zij de drie mannen nog beraadslagen; het kon haar echter niets schelen of zij tijdig zouden ontkomen of niet.

Zonder het licht aan te knippen opende zij de voordeur en gluurde naar buiten. Gelukkig, er was nog niemand. Zij riep een voorbijgaanden taxi aan en gaf het adres: „Beethoven Hall, Bondstreet”.

Met een zucht van verlichting reed zij weg in de duisternis. Vrij, ontsnapt aan den arm der wet. Aangekomen aan het opgegeven adres, gebod zij den chauffeur te wachten.

Groote gele aanplakbiljetten met het woord „Vorak” bedekten den ganschen muur.

Paula glimlachte vaag. „Sarakoff” — „Vorak”. . . . hij wist nog niet, dat zij in Engeland was. Het kostte haar heel wat moeite eer zij eindelijk in een klein kamertje werd gelaten. Fooien noch smeekbeden bleken in staat den portier te vermurwen. Toen zij eindelijk Vorak's impresario Majoor Lake te spreken kreeg, weigerde deze haar pertinent den toegang tot den meester. Paula schreef slechts enkele woorden op een stuk papier en overhandigde dit den impresario.

„Mag ik het lezen?” vroeg deze.

„Zeker, natuurlijk.”

„Beste Alexis. — Ik zou je graag onmiddellijk willen spreken, Paula”, stond er.

Drie minuten later stooft Vorak, — de groote Vorak, — die niemand anders was dan Sarakoff, de kamer binnen. Bliksemsnel waren zijn armen om haar heen en werd zij woest tegen hem aangedrukt. Zijn wilde kussen benamen haar den adem.

„Paula,” stamelde hij. „Vertel mij niet waar je vandaan komt, ik wil niets weten. Je bent hier, je bent de mijne, je hebt me lief.”

Paula, die met moeite haar woede bedwong, deed een stap terug.

„Niet zoo haastig, Alexis.”

Met brandende oogen keek hij haar aan.

„Vanavond zal ik spelen . . .” riep hij uit. „Oh, wat zal ik spelen! Ik zal ze gek maken, al die Engelsche dames, maar ik speel alleen voor jou, en voor niemand anders.”

„Alexis, beheersch je, of ik ga heen. Ik heb ernstige dingen met je te bespreken. Ik ben in gevaar.”

„Gevaar?” riep de Rus uit. „Wat is er gebeurd?” Hij vloog op haar toe, doch zij weerde hem af.

„Luister,” sprak ze. „Vanavond na het concert moet je me meenemen.”

„Meen je dat?”

„Ja.”

„Aha! — tot dan . . .”

Majoor Lake's gebrild gezicht verscheen om de deur.

„Vorak, ze zitten allemaal te wachten.”

„Neemt u mij niet kwalijk,” wendde hij zich zonder veel complimenten tot Paula, „het concert moest om acht uur beginnen en nu is het half negen.”

Hij stak zijn arm door dien van Vorak en trok hem gebiedend mee.

„Deze dame moet nog een plaats hebben,” zeide Sarakoff.

„Het spijt mij, er zijn vanavond geen plaatsen meer.”

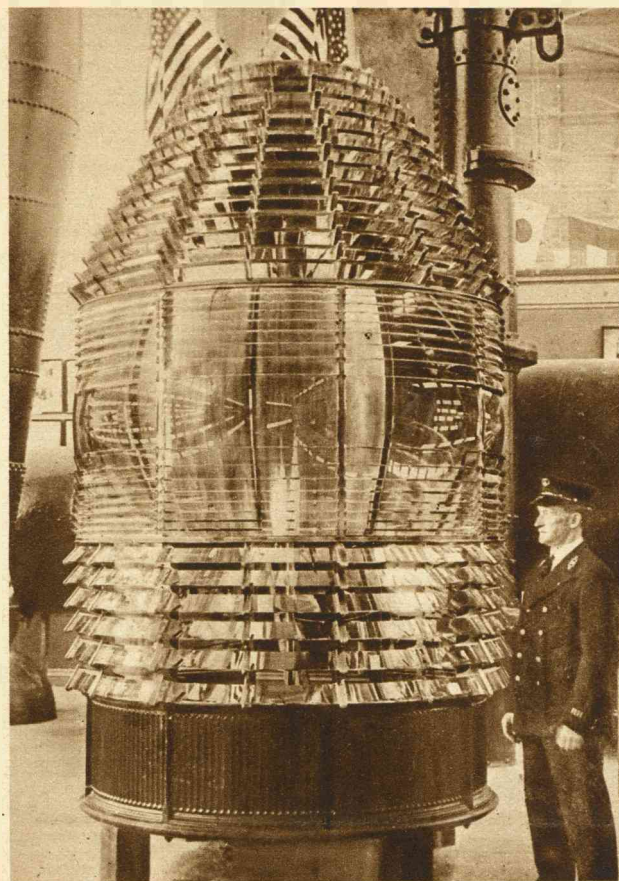
„Er is een plaats voor deze dame, of er is heelemaal geen concert vanavond,” zeide Sarakoff.

Vijf minuten later zat Paula op een van de beste plaatsen. Zij wist, dat zij hier veilig was voor de politie.

Haar taxi was weggestuurd en haar tasch met juweelen rustte veilig en wel in Majoor Lake's bureau.

Paula zat tusschen het publiek, een van de vele schoone, schitterend gekleede vrouwen. Toen trad de Rus op het podium van achter een zwaar gedrapeerd gordijn. Een oogenblik stond hij hoog opgericht, zonder te buigen voor het applaus, dat hij ontving. Het publiek wist niet dat zijn entree moeizaam was ingestudeerd door den onvermoeibaren Majoor Lake.

Sarakoff speelde dien avond zooals hij nog nimmer had gespeeld. Er was geen vrouw in de zaal, die geen moeite had, zich goed te houden.

Het licht van den vuurtoren

Deze lamp van honderduizenden kaarsen sterkte werd onlangs aangebracht in een der vuurtorens aan het Panama-kanaal. De grootte ervan kan men afmeten naar die van den wachter.

HOOFDSTUK XXVIII.

Na het concert leidde Sarakoff Paula naar een langen lagen glanzend verlakten auto, zijn eigen wagen. Binnen tien minuten stapten zij uit de met spiegels behangen lift van het „Golden Pavillon Hotel” in het Strand.

Sarakoff's kamers bevonden zich op de eerste verdieping, waar prinses, millionnaires en genieën met succes, wonen.

Terwijl Sarakoff en Paula snel door de hall liepen, trad een lange, aristocratische jonge man, met treurige oogen, hen in den weg. Sarakoff's oogen ontmoetten de zijne, — een oogenblik slechts.

De jonge man, Prins Paul Malinieff, wendde zich langzaam naar de lift en vroeg:

„Wie was die blonde man, die met die dame zoo juist naar boven ging?”

„Dat was Vorak, de groote violist.”

„Een Rus?” vroeg de Prins.

„Ze zeggen, dat het een van die Czecho-Slovaken is,” antwoordde de liftman.

Toen de prins op zijn eenvoudige kamer op de vijfde verdieping kwam, stond hij een oogenblik met gefronst voorhoofd, na te denken.

Die Vorak leek al bijzonder op een man, dien hij zocht. Plotseling lachte hij bitter. Hij nam een lederen étui uit zijn zak dat een fijn gevlochten gouden lijst bevatte waarin een f. a. a. i. miniatuur van een beeldschoon twintigjarig meisje gevat was: wijlen Prinses Nadia.

Met hartstochtelijke blikken beschouwde hij het schoone beeld. „Nadia,” kreunde hij. Eerbiedig sloot hij het étui weder. Er kwam een harde wreede uitdrukking op zijn gelaat. In het hart van Prins Paula Malinieff woonde een brandende begeerte den onmensch te vinden, die dit liefelijke wezen had vermoord.

In het zacht gouden licht van de rijk gemeubelde

hotelkamer, waren Paula en Sarakoff alleen. Sarakoff masseerde zacht zijn lange witte handen. Een gewoonte van hem na ieder concert. Ten allen tijde was zijn eenige zorg voor zijn handen.

„Ik heb goed gespeeld, hè?” vroeg hij.

„Jawel,” antwoordde Paula kort.

Zij wenschte niets over zijn spel te hooren, noch over zijn liefde. Een nieuw en gedurfd plan was in haar hoofd opgekomen, een plan, dat haar in plaats van een opgejaagd leven vol avontuur, millioenen in den schoot zou leggen. Zij vond, dat zij lang genoeg in dienst van Hermann Schaefer was geweest. Voor hem had zij haar best gedaan, de bewusten brief uit Charley Herd's vingers te krijgen, hetgeen haar niet was gelukt. Charley was haar te slim af geweest. Zij was van plan dien brief alsnog te bemachtigen, doch niet voor Schaefer, doch voor haarzelf.

Zij keek diep in Sarakoff's oogen: „Zou je iets voor me willen doen?” murmelde zij.

„Door het vuur ga ik voor je,” antwoordde hij.

„Alexis, het is mij ernst. Ik sprak de waarheid, toen ik zeide, dat ik in gevaar was. Je moet me redden van vernedering, van een mogelijke arrestatie. Spreek niet. Luister naar hetgeen ik zeg. Ik ben naar Londen gekomen,” vervolgde Paula, „in dienst van Hermann Schaefer.”

„Wat is er aan de hand?” viel hij haar in de rede.

„Dat zal ik je zeggen. Van het welslagen van onze plannen hangt een onmetelijk fortuin af.”

„En zijn die plannen mislukt?” vroeg Sarakoff. Hij luisterde slechts half. Hij volgde iedere beweging van haar met zijn oogen.

„Alexis,” sprak Paula langzaam, „ik wil met Schaefer niets meer te maken hebben. Als je me werkelijk liefhebt, verbind dan je lot aan het mijne.”

„Je hebt geld nodig. Je zult geld in overvloed hebben.”

Toen vertelde Paula hem in het kort van den brief, die naar haar meening het geheim inhield, waar het fortuin van den ouden Richard Johnson was verborgen.

„Ben je bereid, dien brief voor mij te krijgen en het fortuin met mij te delen? Als je dat fortuin voor mij veroverd, dan zal ik je toebehooren — en anders niet,” fluisterde zij.

„Zeg me den naam van den man in wiens bezit die brief is en ik zal hem vinden.”

Paula beschreef Charley Herd, doch voor zij hiermede klaar was, hield zij plotseling verschrikt op bij het zien van den satanischen blik in Sarakoff's oogen.

„Waarom kijk je zoo?” vroeg zij scherp.

Sarakoff herstelde zich onmiddellijk.

Uit Paula's beschrijving had hij den man herkend, die hem dien avond in de herberg „De Roode Haan” in zijn voornemen had gedwarsboomd en die hem als een gevangene had weggebracht.

„Geef me zijn adres,” vroeg hij. „Binnen acht en veertig uur is die brief in je handen.”

HOOFDSTUK XXIX.

Charley Herd gevoelde zich in Londen als een visch in het water. De brief, die hem naar Engeland had gebracht, was in veilige handen. Owen Johnson was teruggekeerd en aan het avontuurlijke leven scheen een eind gekomen te zijn.

Zoodra die man van het Departement van Buitenslandsche Zaken de beteekenis van dat diagram had gevonden, zouden ze op zoek naar het geld gaan.

Dien avond toen hij voor zijn raam stond en uitkeek over de donkere muren en hooge schoorsteenen van Londen, zag hij in gedachten de propere, armoedige kamer in Berlijn, met zijn vrouw en kinderen. Een groot verlangen overviel hem. Hij stak de rest van de £ 20, die hij in Berlijn had ontvangen, bij zich en ging naar beneden.

Zijn dikke, vriendelijke hospita, die achter de toonbank een bont zat te verstellen, keek glimlachend op. „Is er wat? Je ziet er uit of je naar een begrafenis gaat. Hoe gaat het met je hoofd?”

„O, dat is weer beter,” antwoordde Charley.

„'t Is eigenlijk mal dat ze jou aanvallen,” riep Mrs. Linberg uit, „want je ziet er niet uit alsof je iets van waarde bij je draagt.”

„Schijn bedriegt,” antwoordde Charley. „Als ik u vertelde, dat ik een clown was, dan zou u het ook niet gelooven, nietwaar?”

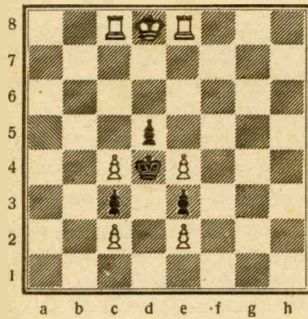
„Je ziet er tenminste niet naar uit,” antwoordde de vrouw.

Charley ging op weg langs de hel verlichte straten. Hij had het plan opgevat zoo spoedig mogelijk een baantje te zoeken. In gedachten zag hij reeds zijn vrouw en kinderen in Londen. Hij kwam voorbij een deur waar een reclame in felle kleuren de menigte verkondigde, dat men daar kon wedden.

(Wordt vervolgd).

Schaken

PROBLEEM No. 143.
Van: H. W. Bettman.

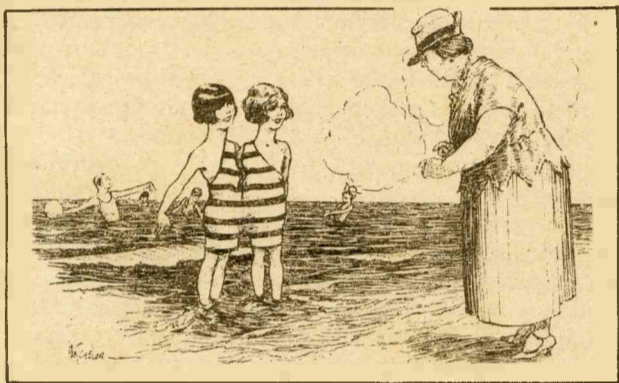
Wit begint en geeft in 3 zetten mat.
Stand: Wit (7) K d 8, T e 8, T e 8, pi. c 2, c 4, e 2, e 4.
Zwart (4) K d 4, pi. c 3, d 5, e 3.
Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenbosch-kade 211, Den Haag.

MUZIKALE BEGRAFENISSEN.

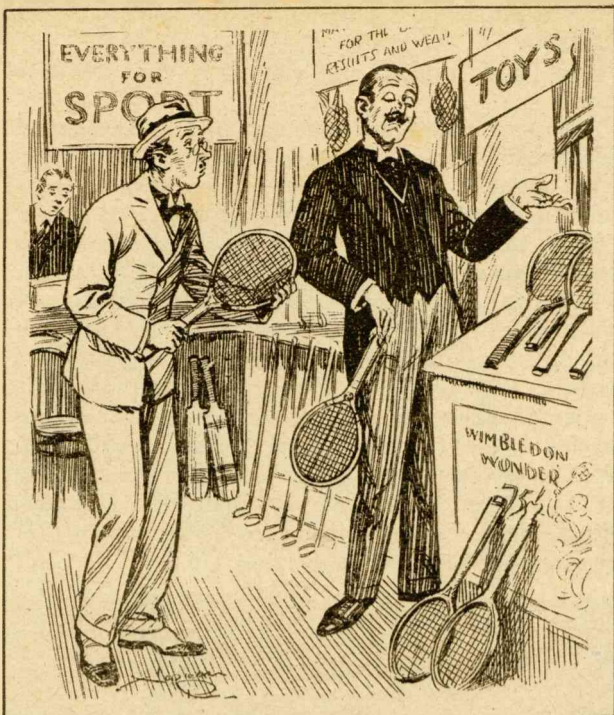
Op 'n New York's kerkhof komt men thans Reeds met muziek tezamen: Straks wordt er 'n charleston gedanst Door blijde erfgenamen.

UITVLUCHT.

Zij: „En vroeger zei je alle dagen: Ik zal je op m'n handen dragen...!”
Hij: „Jawel, maar toen woog je niet rond, Zooals nu, honderd-tachtig pond.”

Moeder (tot haar beide dochters, die samen vaders badpak gebruiken): Kinderen, nu moeten jullie eruit komen, hoor! Vader wil ook wel eens gaan zwemmen!”

„Heeft U geen goedkoopere rackets dan deze?”
Hooghartige winkelier: „De speelgoed-afdeeling is een verdieping hooger.”

MOT-VERDRIJVING.

Een elk is bezig thans in deez' Augustusdagen Om uit z'n kleerenkast de motten te verjagen: Mevrouw Europa zal óók de verzuchting slaken, Nu eindlijk eveneens eres mot-vrij te raken!

HAAR IDEEAAL.

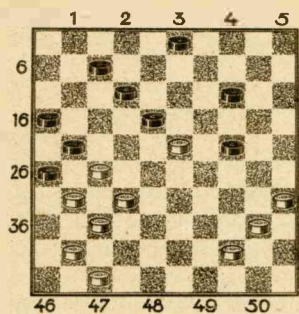
„He, moe, 'k zal blij zijn, als ik groot ben.”
Zoo sprak het meisje van vier jaar:
„Dan laat 'k m'n vlechten óók afknippen,
En draag 'k, als grootmoeder, kort haar!”

DROOG AMERIKA.

Oom Sammy is, sinds hij Den drankduivel begroef,
Zij 't tegen wil en dank, Volkomen... waterproof.

Dammen

WEDSTRIJD-PROBLEEM No. 165
van Dr. M. J. Belinfante, Amsterdam.

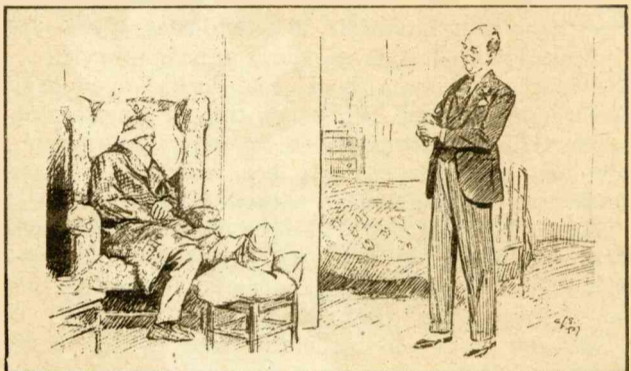

De diagramstand in cijfers is: Zwart 9 schijven op 3, 7, 12, 14, 16, 18, 21, 24 en 26. Wit 10 schijven op 23, 27, 31, 32, 35, 37, 40, 41, 44 en 47. Wit speelt en wint!

Aan onze altijddurende wedstrijden kan iedereen ten allen tijde deelnemen door het uiterlijk binnen 12 dagen inzenden der oplossingen aan Geo van Dam, Huize „Zonnestrallen”, te Baarn. Voor ieder goed opgelost nummer wordt 1 punt toegekend. De opl. worden steeds drie weken later gepubliceerd, terwijl op geregelde tijden de namen der deelnemers met een puntenlijst worden bekend gemaakt. De volgende prijzen worden doorlopend beschikbaar gesteld: A. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die achtereenvolgens 15 goede oplossingen inzendt. B. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die in totaal 50 goede oplossingen heeft ingezonden. Daarenboven blijven de punten van A, voor zoover daarmede geen prijzen zijn gewonnen, altijd geldig voor groep B. Prijswinnen is dus wiskundig zeker voor ieder deelnemer(ster). De snelheid, waarmede dit zal geschieden, hangt nu slechts af van ieders persoonlijke oploskracht.

OPLOSSING No. 162 (Joh. de Bree).

De diagramstand in cijfers was: Zwart 8 schijven op 3, 9, 12, 18, 24, 26, 27 en 35. Wit 8 schijven op 20, 29, 34, 36, 37, 45, 47 en 50. Wit speelt 37-31!, 47-42!, 36-31, 31 x 4, 4-18, 45-40 en 50 x 10 wint. Een zeer fraai, rein-economisch „slag”-dwangprobleempje van onzen grooten, blinden componist!

Dokter: „Aha! Ik geloof, dat er een belangrijke verbetering in uw toestand is ingetreden. U ziet er werkelijk uitstekend uit vandaag.”

VOOR DE JEUGD

Hoe Hoetsiepoetsie aan een vrouw kwam

EB je wel eens van koning Grashalm gehoord, die met zijn gemalin Bloemenhilde over de groote weide heerscht, waar al die kleine bloempjes groeien? Ditmaal zal ik jelui eens niets van den kleinen koning vertellen, hoewel er allerlei grappige verhalen van hem in omloop zijn, maar van een zijner onderdanen, Hoetsiepoetsie. Hoetsiepoetsie behoorde tot de dwergen, die zoo klein zijn, dat men ze met menschenoogen niet zien kan, al zet men ook nog zoo'n sterken bril op. In het land van koning Grashalm was hij echter een welbekend man, die altijd ijverig in de weer was. Hij was een bekwame sprinkhanensmid en had de drukste zaak op de geheele weide, want het was geen gemakkelijk werk om de voeten van een heel leger sprinkhanen in orde te houden. Een sprinkhaan moet altijd stevige hoefijzers dragen, om ver te kunnen springen. Daarom was het niet te verwonderen, dat het vuur in de werkplaats van Hoetsiepoetsie van 's morgens vroeg tot 's avonds laat brandde en dat hij langzamerhand een welgesteld man geworden was. Voor ieder paar hoeven, dat hij afleverde, moest men hem een stukje zonnegoud betalen, dat in het rijk van koning Grashalm als geld dienst deed.

Op een avond stond de kleine smid voor zijn werkplaats. Hij had juist zijn pijp gestopt met het heerlijkste stuifmeel en dampte lustig dikke rookwolken uit, toen plotseling een lange, netgekleede heer op hem toetrad. Hij was gekleed in een prachtige, roode jas, witte broek en hooge kaplaarzen en droeg een glanzenden, hoogen hoed op het hoofd.

„Is 't mogelijk?” riep Hoetsiepoetsie verwonderd uit. „Ben jij het werkelijk, Zippenzap? Je ziet er zoo fijn uit,

dat ik je haast niet herkend had. Het schijnt je goed te gaan in de wereld.”

„Ja, het gaat mij goed, heel goed, waarde vriend,” antwoordde Zippenzap. „maar ik ben toch niet vergeten, hoe trouw je mij geholpen hebt, toen ik nog een arme muggenkunstrijder was.”

„Zoo, heb je je beroep opgegeven?” vroeg Hoetsiepoetsie.

„Ik ben tegenwoordig opperstalmeester bij koning Grashalm. Men heeft eindelijk mijn bekwamheden leeren waardeeren. Geloof me, er is geen mug of ik weet hem te temmen. Zelfs de wildste brommer, die elken rijder afwerpt, wordt onder mijn dressuur zacht en volzaam. Daardoor heb ik dan ook die betrekking aan het hof gekregen. En om mijn geluk volkomen te maken, heeft de schoone Luchtia, de beroemdste spinne-webdanseres van het koninklijk hoftheater, beloofd mijn vrouw te worden.”

„Dan mag ik je wel feliciteeren, geluksvogel.”

„Ja, vriend Hoetsiepoetsie, ik ben gekomen om je tot de bruiloft uit te noodigen.”

„Dat is heel aardig van je, waarde Zippenzap. Ik zal ook graag van de uitnodiging gebruik maken.”

Hierop namen de vrienden afscheid. Zippenzap keerde naar huis terug en Hoetsiepoetsie rookte in gedachten verzonken zijn pijpje leeg.

Waarom trouwde hij eigenlijk ook niet? Geld had hij genoeg. Als hij nu Zippenzap's voorbeeld eens volgde? Een danseres moest het echter niet zijn. Dat artiestenvolk paste niet bij een eerzamen handwerksman. Maar er waren nog genoeg aardige meisjes. Den volgenden morgen bij het bruiloftsfeest zou hij eens goed rondkijken.

Zoo kwam hij den volgenden dag in zijn beste plunje op het feest. Zijn groene jas stond hem uitstekend. Het was

dan ook geen wonder, dat zijn tafeldame, een allerliefst vlindermeisje hem vroolijk toelachte en hem met haar fraai gekleurde vleugels koelte toewaaid; toen het in de tent van kervelbladeren te warm werd.

De goede Hoetsiepoetsie kwam geheel onder den indruk van haar liefalligheid en vroeg haar al heel gauw of zij

Doch het kleine vlinderdameetje antwoordde hem treurig, dat zij met een groote tor verloofd was.

zijn vrouw wilde worden. Doch het kleine vlinderdameetje antwoordde hem treurig, dat zij met een groote tor verloofd was...

De verloofde van de vlinderdame was een weduwenaar, die zijn rouwkleeders nog niet had afgelegd. Daarom konden ze nog niet trouwen. Zoodra echter de rouwtijd voorbij was, zou het huwelijk plaats hebben.

Hoetsiepoetsie werd het droevig om het hart; hij had die tor wel kunnen hantien. Gelukkig begon

juist het bal en dat gaf hem afleiding. Toen hij echter het vlinderjuffertje zoo bevallig door de lucht zag zweven, moest hij zich bekennen, dat zoo'n teer schepseltje voor zoo'n tragen kerel als hij toch niet de rechte gezellin zou zijn. Hij kon haar toch niet navliegen als zij daar heenzweefde. Hoetsiepoetsie vond nu geen plezier meer in het feest. Hij stond op en sloop eenzaam tusschen de grashalmen weg. Hij was zoo in gedachten verzonken, hoe hij aan een vrouw zou komen, dat hij in het geheel niet bemerkte, dat hij van den rechten weg verdwaalde en eindelijk op een deel van de weide aankwam, dat hem geheel vreemd was. Hij keek rechts en links om zich heen, maar zag niemand. Daar het reeds laat in den nacht was, waren alle bewoners van de weide reeds ter ruste. Wijd en wijd was geen levende ziel te zien, die hem den weg kon wijzen.

WAAROM?

Heb je wel eens opgemerkt dat een kraai stapt, maar een muschje en een ekster trippelen? Vreemd hè! Waarom zouden ze dat eigenlijk doen?

Op vooruit te komen! Oplossing: OOM TOM.